

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευημεριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν δια του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ : Έτησια δραχμαί 1000. Έξέλιξη 300. Τριμηνία 300. Τό άλλον 30.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαί επιταγαί, τσέκ κτλ.) άνωτέρως : εΠρός τό περιόδιον Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, 686ς Ερμιπίδου, 42 — Αθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

*Αρχίζει την 1ην Δεκεμβρίου, 644' αϊ συνδρομαί αρχίζουν την 1ην Οκτωβρίτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Οδός Ερμιπίδου 42, παρά τό Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 49ος

Αθήνας, 3 και 10 Οκτωβρίου 1942

Έτος 64ον. — Αριθ. 44-46

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ΒΕΡΤΘΕ ΒΕΡΝΑΓΕ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο).

— 'Ο Άλκης έρχεται! είπε.

— 'Ολοι σώπασαν. 'Ο Άλκης φάνηκε, αληθινή είκόνα της δυστυχίας. Βλέποντας τόν ώραίο αυτόν έφηβο που προχωρούσε διστακτικά με τά μάτια δεμένα και ψάχνοντας νά βρῆ τό δρόμο του μ' ένα μπαστούνι, τά τρία αγόρια άθελά τους ένοιωσαν ένα σφίξιμο στην καρδιά, και σηκώθηκαν αυθόρμητα από τίς θέσεις τους. 'Ο Αντώνης, πηγαίνοντας προς τό μέρος του, είπε με προθυμία :

— Θέλεις νάρθω μαζί σου, Άλκη;

— 'Οχι, δέν μου κάνει καρδιά νά χαλάσω την εθιμη συντροφιά σας, έκανε δ' Άλκης σαρκαστικά. 'Η Λαλά φθάνει για τῆ δυστυχία μου. Καλήν όρεξη!

Και τράβηξε τό δρόμο του, ενώ γύρω του είχε πέσει τέτοια θραεία σιωπή, που άκούγονταν άκόμη και τά χαλίκια που κυλούσαν καθώς τά χτυπούσε με τό μπαστούνι του. 'Η καρδιά τών παιδιών είχε συγκινηθεί και πάλι, μα δ' Άλκης με τήν περήφανη στάση του τά κρατούσε σ' άπόσταση. Είναι δύσκολο σ' αγόρια δεκαπέντε χρόνων νά βροθν τόν δρόμο που κερδίζει τήν έμπιστοσύνη μιας κλειστής ψυχής. Κι' ή ίδια ή κ. Αγγελίδη άκόμη είχε άποτύχει. Θα μπορούσε νά τό επιτύχη κανείς άλλος; 'Οποσδήποτε κάποιος είχε θαλθεί νά τό καταφέρει, και μάλιστα με όλη τήν καρδιά του. Κι' αυτός δ' κάποιος ήταν ή Μαλάμω. Κι' όμως, όταν τ' άδέλφια της τήν ρωτούσαν :

— 'Εσύ, Μαλάμω, τόν καταλαβαίνεις τόν Άλκη;

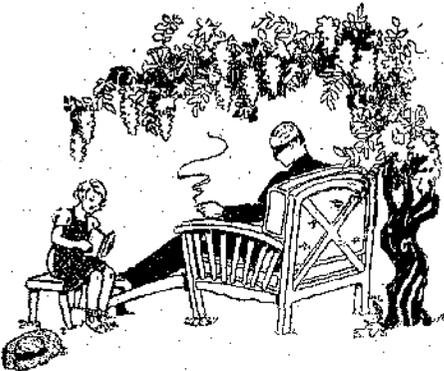
— Απαντούσε στερεότυπα.

— Δέν ξέρω!

— 'Όχι κι' αυτή ή Μαλάμω, ποτέ

της δέν ξέρει τίποτα! έκαναν τ' αγόρια.

Τήν ημέρα λοιπόν εκείνη, σκαρφαλωμένη άπάνω στο αγαπημένο της πεύκο, αφού έφαγε τά ροδάκινά της και τό ξεροκόμματό της, ή Μαλάμω είχε θυσιωθεί σέ ρευμασμούς. 'Η γωνίτσα αυτή είχε διαλέξει

«'Η Μαλάμω ξαναπῆρε τό βιβλίο κι' άφίχισε τό διάβασμα» (Σελ 318, σ.β').

ήταν πολύ κατάλληλη για νά πλάθῃ όνειρα. Έτσι και σήμερα, καθισμένη άπάνω σ' ένα κλαρί του δέντρου, αφού έφαγε τά ροδάκινα και τό φωμί της, είχε παρατήσει τό βιβλίο της και ρέμβαζε, κοιτάζοντας τήν άπογευματινή γαλήνια θάλασσα. Έξαφνα παρατήρησε ένα λεκέ από ρεταίνι επάνω στο φόρεμά της.

— Τι καλά που έκανα, σκεπτόταν, κι' έφόρεσα αυτό μου τό φουστανάκι. Τῆς Διάνας τῆς άρέσει ένα φόρεμα όταν είναι καινούργιο και τῆς μόδας, έμένα όταν είναι βολικό. Αυτό με βόλευε έμένα πάντοτε και με βολεύει και τώρα άκόμη, μελό που μου έρχεται λίγο στενό. Δέν θα

πάψω λοιπόν πιά νά χοντραίνω; Πώς θα είμαι άραγε τό χειμώνα που θα φορώ τῆ στολή τῆς έσωτερικής; Άχ, τί άπελπισία με πιάνει όταν τό συλλογίμαι! Δέν θα μπορέσω νά πάρω μαζί μου ούτε τά βιβλία μου ούτε τῆ Νεράιδα μου. Δέν θα μπορώ τό βράδυ νά κάθωμαι στο παράθυρο νά βλέπω τό φεγγάρι και τ' αστέρια. Και τ' άλλα κορίτσια θα με κοιροδεύουν γιατί θα είμαι ή πιό χοντρή κι' ή πιό κουτή άπ' όλες. Άχ, αν παρακαλούσα τῆ μαμιά νά μη με δάλλῃ έσωτερική, μου φαίνεται πως θα με λυπόταν. Άλλά καλά νά πάθω γιατί δέν μελέτησα καθόλου φέτος. Λυπάμαι όμως, λυπάμαι πολύ από μέσα μου.

Και ή Μαλάμω άκούμπησε, τό φουντωτό κεφάλι της στον κορμό του πεύκου. 'Ηταν σκληρός, μα τί ώραία που έμόριζε! Και άπάνω στην κορφή του πεύκου ένα πουλάκι κελαϊδούσε τόσο χαρούμενο, που ή Μαλάμω ένοιωσε τῆ λύπη της σιγά - σιγά νά σβόνη. Και θυμήθηκε ξανά τά προφητικά λόγια του νοσού της: «'Η Μαλάμω θα κάνῃ μεγάλα πράγματα. Κι' ύστερα θα γαθή και δέν θα μείνῃ παρά ή Χρυσή ή πολυαγαπημένη».

Έξαφνα ένοιωσε εκείνο τό δυσάρεστο αίσθημα που αισθάνεται κανείς όταν αντίλαμβάνεται πως κάποιος είναι άπό πίσω του και τόν κοιτάζει. Έσοχηψε και είδε από κάτω τήν Λαλά, πανούπληη και όλόρθη σαν δέντρο, νά έχη καρφωμένα επάνω της τά πελώρια μάτια της.

— 'Ο κύριός μου σας γυρεύει, είπε, είναι κοντά στο περίπτερο.

Και δίχως νά πῆ τίποτε άλλο, άπομακρόνθηκε άθόρυβα, όπως είχε έρθει. Μ' ένα πήδημα ή Μαλάμω βρέθηκε κάτω.

— Είμαι άχτένιστη, ακατάστατη, είπε κοιτάζοντας τά χάλια της. Τόσο τό χειρότερο, δ' Άλκης δέν μπορεί

νά με ιδή». Η σκέψη αυτή ότι δ' Αλκίης δεν μπορούσε να την βρή ούτε άσχημη ούτε γελοία, της έδινε μεγάλη αυτοπεποίθηση.

Έτσι η Μαλάμω διευθύνθηκε ίσια πρὸς τὸ σῶδεντρο όπου βρισκόταν καθισμένος ὁ Ἄλκίης, χωρὶς νὰ πολυδιαφέρεται γιὰ τὸ τσαλακωμένο φόρεμά της καὶ γιὰ τὰ μπερδεμένα της μαλλιά, ὅπου εἶχαν κολλήσει κάμπουσες βελόνες ἀπὸ πεῦκο.

Ὁ Ἄλκίης ἦταν ξεπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Μόλις τὴν ἀκούσε νὰ πλησιάσῃ, τῆς εἶπε εἰρωνικά:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη. Σὲ κατάλαβα ἀπὸ τὸ βήμα σου, τὸ τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ἑλαφρὸ περπάτημα τῆς Λαλάς.

Ἡ καϊμένη ἢ Μαλάμω! Ἄν ὁ Ἄλκίης δὲν μπορούσε νὰ τὴν εἰρωνεύθῃ μὲ ὅ,τι ἔδλεπαν τὰ μάτια του, τὴν εἰρωνεύσταν ὡστόσο μὲ ὅ,τι ἀκούγαν τ' αὐτιά του. Μὰ ἡ μικρὴ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τὰ παραδέχεται ἔλα ἀπὸ τὸν ἄρρωστο, λογαριάζοντας πόσο ἀσημαντὲς ἦταν οἱ στενοχώριες οἱ δικές της μπροστὰ στὴ δική του συμφορά. Δίχως λοιπὸν νὰ δείξῃ ὅτι πρόσεξε τὸ πείραγμά του, τοῦ πρόσφερε ἕνα ἀγριολούλουδο, λέγοντας:

— Μόρισέ το! ἔχει πολὺ νόστιμη μπουρδιά.

Ὁ Ἄλκίης γέλασε.

— Εἶσαι τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ δίνει προσοχὴ στὴ μπουρδιά τῶν ἀγριολούλουδων. Οἱ περισσότεροὶ δὲν προσέχουν παρὰ τὸ ἄρωμα τοῦ κρίνου, τοῦ τριαντάφυλλου, ἀλλὰ δὲν δίνουν καμμιά σημασία στίς λεπτοτάτες καὶ διαπεραστικές μπουρδιές ἀπὸ τὰ λουλουδάκια τοῦ ἀγροῦ γιὰ πές μου, ἐσὺ πῶς τὸ κατάφερες;

— Προσπαθώντας νὰ κάνω σὲ σένα μιὰ εὐχαρίστηση, εἶπε μὲ τὸν ἐπὶ τῆς τρόπου ἢ Μαλάμω. Γιὰ νὰ σὲ βοηθῶ νὰ βρῆς ὅτι ὁ κόσμος ἔχει κι' ἄλλες ὀμορφιές.

— Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ σὲ πιστέψω, γέλασε σαρκαστικά ὁ Ἄλκίης, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται κάπως ἀπίθανο αὐτὸ ποὺ μοῦ λές. Μὴν προσπαθεῖς νὰ μοῦ φανῆς καλύτερη ἀπ' ὅ,τι εἶσαι. Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ κολακειές!

Τὴ ἀδικία! Ἡ Μαλάμω δάγκωσε τὰ χεῖλη της κ' ετοίμασθηκε νὰ φύγῃ. Μὰ μέσ' στὰ δέντρα ἕνα πουλάκι ἀρχισε νὰ κελαῖδῃ καὶ τῆς φάνηκε σὰν γέλεγε:

— Χρυσή! Οὐμήσου πῶς ἡ Μαλάμω πρέπει νὰ γίνῃ Χρυσή!

Εἶτε τὸ πουλάκι, εἶτε ἡ ἴδια ἢ καρδιά της μουρμουρίζε αὐτὰ τὰ λόγια, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πῶς ἡ Μαλάμω ξανακάθησε, ἐνῶ δάκρυα ἔ-

τρεχαν στὰ μάγουλά της, ποὺ ἐκείνος ὁ κακὸς Ἄλκίης δὲν μπορούσε νὰ τὰ ιδῇ. Προσπάθησε νὰ κἀνῃ σταθερὴ τὴ φωνή της καὶ εἶπε:

— Ἐέρεις Ἄλκίη, πῶς δὲν λέγω ποτέ μου ψέμματα. Ἡ Λαλά ἦρθε καὶ μὲ φώναξε. Τὶ μὲ θέλεις;

— Τόσο κοντὰ λοιπὸν βρισκόσουν ποὺ ἦρθες ἀμέσως;

— Ὅχι, ἀπεναντίας βρισκόμουν πολὺ μακριὰ καὶ μάλιστα κρυμμένη.

— Ἡ Λαλά μοῦ εἶπε: «Ἐέρω ποὺ θὰ τὴν βρῶ». Εἶναι τετραπέρατη ἢ Λαλά, νὰ τὸ ξέρῃς. Ὡστε λοιπὸν ἦσουν κρυμμένη; Καὶ ποῦ εἶναι ὁ κρυψόνας σου; Ἄν δὲν μοῦ τὸ πῆς ἐσὺ, θὰ τὸ μάθω ἀπὸ τὴ Λαλά.

Ἡ Μαλάμω ἤθελε νὰ φύγῃ. Μὰ πάλι συγκρατήθηκε.

— Ἦμουν σκαρφαλωμένη πάνω σ' ἕνα πεῦκο, ἀπάντησε. Μὰ δὲν βρίσκω, Ἄλκίη, σὲ τί σ' ἐνδιαφέρει αὐτό. Κι' οὔτε μ' ἀρέσει νὰ μὲ κατασκοπεύῃ ἡ Λαλά ὅλη τὴν ὥρα. Εἶναι πολὺ ἐνοχλητικό.

— Ὡ, ὦ, ἡ δεσποινὶς θυμώνει; καθὼς ἔλεπν.

— Ὅχι, δὲν θυμῶνω, ἀλλὰ σὲ δυὸ μῆνες θὰ μὲ εἰσωτερικὴ καὶ θέλω, ὅσον καιρὸ εἶμαι ἀκόμη ἐλεύθερη, νὰ περνῶ ὅπως μοῦ κάνει κέφι τίς διακοπές μου χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλοῦν.

— Ἐσὺ θὰ μῆς εἰσωτερικὴ; Ἡ μικρὴ ὄνειροπόλα ποὺ ἀγαπᾷ τόσο τὴ φύση; Γιὰ τιμωρία στὸ κάνουν;

— Ναί, γιὰ τιμωρία. Ἦμουν φοβερὰ τεμπέλα τὸν περασμένο χρόνον κι' ἔμεινα ἀπροβίβαστη. Μοῦ ἀξίζει λοιπὸν νὰ μὲ κλείσουν μέσα γιὰ νὰ μελετήσω λιγάκι.

— Νὰ σὲ κλείσουν μέσα! Ἐσωτερικὴ! Εἶναι σὰν νὰ κλείνουν στὸ κλουβὶ ἕνα πουλάκι τοῦ δάσους. Κι' ἐγὼ ποὺ σὲ πείραζα ἔτσι σκληρὰ! Συγχώρεσε με, Μαλάμω. Ἀλλὰ ὁ πόνος, βλέπεις, κάνει σκληρὸ τὸν ἄνθρωπο.

— Ὅχι, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ἡ Μαλάμω. Ὁ πόνος πρέπει νὰ μᾶς κάνει καλοῦς, ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι θέβαιη. Νά, γιὰ κοιτάξε ἐμένα, ἂν δὲν ὑπέφερα τόσο ἐπειδὴ εἶμαι χοντρή καὶ ἀσχημὴ κι' ἐπειδὴ ὄλοι μὲ πειράζουν γι' αὐτὸ, δὲν θὰ ἐνοιωθα τόσο πολὺ τὸν πόνο τὸ δικό σου. Λυπάμαι καθένα ποὺ εἶναι ἄρρωστος ἢ δυστυχισμένος, ἀκόμη καὶ τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτὰ. Σὰν μεγαλώσω, θέλω νὰ γίνω νοσοκόμα γιὰ ν' ἀνακουφίσω τὸν πόνο τῶν ἄλλων.

— Τὶ παράξενο κορίτσι, φηβόρισε ὁ Ἄλκίης. Ὡστε εἶσαι σ' ἀλήθεια τόσο ἀσχημὴ; Κι' ὅμως ἡ φωνή σου εἶναι πολὺ ὠραία. Καὶ τ' ὁ-

νομά σου ἐπίσης. Κι' ἴσως-ἴσως κι' ἡ ψυχὴ σου. Ἀλλὰ ποιὸς ξέρει; Οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοὶ καὶ ψεύτες.

— Ὅχι, ὄχι, Ἄλκίη. Εἶναι τόσο καλοὶ καὶ εὐκρινεῖς ἄνθρωποι: Ὁ μπαμπάς, ἡ μαμά, ὁ θεὸς Στέφανος. Ἐγὼ ἀγαπῶ ὅλον τὸν κόσμον.

— Ἀκόμη καὶ τὴ Λιάνα;

— Καὶ βέβαια τὴ Λιάνα. Γιὰ τὴ γελᾷς; Δὲν τὴν ἀγαπῶ ἐντελῶς ὅσο τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἐλπίζω πῶς μιὰ μέρα θὰ τὸ καταφέρω. Θέλω ἢ καρδιά μου νὰ μὴ νοιώθῃ παρὰ ἀγάπη.

— Παράξενο κορίτσι, ξαναεἶπε ὁ Ἄλκίης σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του. ἔλα τώρα, φέρε τὸ βιβλίον καὶ διάβασέ μου ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ τ' ἀφήσες χθές.

Καὶ ἡ Μαλάμω πειθήνια πήρε τὸ βιβλίον στὰ χεῖρα, καὶ μὲ τὴ μελωδικὴ φωνὴ της ἀρχισε τὸ διάβασμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἐνα βράδυ ὁ Ἄλκίης ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα ὅπου τώρα πήγαινε συχνὰ γιὰ τὰ μάτια του. Ἡ κυρία Ἀγγελίδη ἦταν ἀνήσυχη σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κανένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ της.

— Καϊμένη μαμά, εἶπε ὁ Θέμης, ἀρκετὲς σκοτούρες εἶχες μ' ἐμᾶς τοὺς πέντε.

— Ἐπρεπε νὰ συμπληρώσῃς τὴ μισὴ ντουζίνα, πρόσθεσε ὁ Ἀντώνης.

— Ἐννοια σου, καὶ τὴν εἶχε ὁ περσὺμπληρωμένη ἀπὸ πρὶν, ἔκανε ὁ Θέμης. Κάθε μιὰ ἀπὸ τίς κόρες της ἀξίζει γιὰ δύο. Ἡ Λιάνα ἔχει καταστήσει μιὰ κυρατσούλα ἀνυπόφορη. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔμαθε νὰ κολυμπᾷ ἀπλωτῆς, ποὺ ἐγὼ τῆς τίς ἔδειξα, νομίζει πῶς ἔχει γίνῃ πρωταθλήτρια τῆς κολυμβητικῆς. Ὅσο γιὰ τὴ Χοντρομαλάμω μας, μ' αὐτὴ δὲ βρίσκει κανεὶς πιὰ λογαριασμό.

[Διασκευὴ] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ (Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ)

1 Πάνω σ' ἀγκάθια καὶ κλαδιά τὸ φίδι θρονιασμένο, τὸν ποταμὸ κατέβαινε —καρᾶβι ἀρπακτικό— Καὶ μιὰ ἄλεπού, μιὰ πονηρὴ ποῦδε τὸ τρεχαντήρι, λέει: Νὰ καρᾶβι ταιριαστὸ μὲ τὸν καρᾶβοζοῦρη!...

2 Σὰν εἶδε ὁ λύκος νὰ γλενοῦν κι' ἄρνια νὰ τρῶν στὴ σιάνη, ἀπόρησε καὶ τὴν πιερὴ τοῦτῃ τὴ σκέψη κάνει: Αὐτοὶ γλενοῦν καὶ τρῶν ἄρνιᾶ, μ' ἄλλοίμονο σὲ μένα, ἂν ἀρπακᾶ καὶ γὼ ὁ φτωχὸς νὰ φάω ἕστω κι' ἕνα!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ, ΜΑ ΚΑΙ ΜΠΑΚΑΛΙΚΟ

Ἄγαπητοί μου, ΣΤΟΡΙΚΟ ἔχει καταστήσει τὸ γραφεὶο μου. Ἐ, βέβαια, ἀφοῦ τὸ ἔχω μισὸ σχεδὸν αἰῶνα, κι' ἀπ' αὐτὸ βγήκαν σαράντα τόμοι «Διπλάσεως», σαράντα μυθιστορήματα μου, σαράντα θεατρικὰ ἔργα, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα διηγήματα κι' ἄρθρα! Ὅσοι ἔρχονται νὰ μὲ γνωρίσουν—ἀπὸ ἀγάπη, θαυμασμό, κάποτε κι' ἀπὸ ἀπλὴ περιέργεια—περιεργάζονται καὶ τὸ γραφεὶο μου, ποὺ τοὺς φαίνεται ἀρκετὰ γνωρίμο ἀπὸ τίς περιγραφές ποὺ ἔχουν διαβάσει. Οἱ δημοσιογράφοι τὸ λένε συνήθως «μουσεῖο». Καὶ πραγματικῶς, ὡς πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμον, εἶχε κι' αὐτὸν τὸ χαρακτηρισμό. Γιὰ τὴν πολὺ ἀπράγματα ἔχω μαζεμένα στὸ γραφεὶο μου ἀπὸ χρόνια, πράγματα παλιά, ἀναμνηστικά, καὶ μερικά μὲ ἀξία μεγάλη. Ὑπάρχει π. χ. μιὰ χρωματιστὴ γελοιογραφία τοῦ μεγάλου Ψυχάρη, καμωμένη ἀπὸ τὸν μεγάλο γελοιογράφον Θέμον Ἀγγινο, ποὺ μοῦ τὴ χάρισε κάποια πρωτοχρονιά. Ὑπάρχει ἕνα γύψινο ἐκμαγεῖο τοῦ μόνου θεατρικοῦ ἀναγλύφου ποὺ σώζεται ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα—παριστάνει τὸν Μένανδρον—καμωμένο ξεπίτηδες γιὰ μένα ἀπὸ τὸ μεγάλο μου φίλον, τὸν ἀείμνηστο ἀρχαιολόγον Σβορώνον. Ὑπάρχει μιὰ εἰκόνα τοῦ Κόκκινου Βράχου, ποὺ τὸν ἐξωγράφησε ὁ πολὺς Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ὅταν ἦταν νομάρχης στὴ Ζάκυνθο, καὶ μοῦ τὸν ἔφερε ἀπὸ καὶ σὰν ἕνα πραγματικῶς πολῦτιμο ὄψρον. Κι' ἄλλες εἰκόνας, κι' ἄλλα γλυπτὰ, καὶ παλιές φωτογραφίες, καὶ παλιὰ βιβλία καὶ παλιὰ ἐπιπλά, καὶ παλιὰ σκευὴ, ὡς τὸ καινούργιο ἐπιτραπέζιο ρολοὶ ποὺ μοῦ ἐχάρισαν τὰ Διαπλασόπουλα στὰ Πενηντάχρονά μου (1938).

Ἀλλὰ ἦρθε ὁ πόλεμος, καὶ τὸ μουσεῖο τὸ ἔκαμε καὶ λιγάκι... μπακάλικο. Μὴ ὅσας φαίνεται παράξενο. Τὰ τρόφιμα εἶναι τώρα τόσο πολῦτιμα, ὥστε τὰ κλέβουν κι' ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶναι κλέφτες, παρ' ἀπλῶς πεινασμένοι. Κι' ὅσα ἀγοράζω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου—τὰ ἰδιαιτέρα—κι' ὅσα ἔχουν τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ φέρνουν φίλοι καὶ φίλες, δὲν τὰ ἐμπιστεύομαι πουθενὰ ἄλλου—ὅπου δηλαδή,

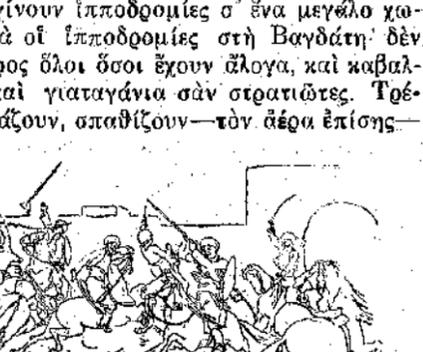
σ' ἄλλους καιροῦς, θάταν ἢ φυσικὴ τους θέση—παρὰ τὰ φυλάω, τὰ ἐξασφαλίζω στὸ γραφεὶο μου! Ἐτσι, ὁ σημερινὸς ἐπισκέπτης βλέπει π. χ. πάνω σὲ μιὰ βιβλιοθηκούλα, δίπλα σ' ἕνα παλιὸ ρολοὶ καὶ σ' ἕνα καινούργιο βάζο γιὰ λουλούδια, μιὰ μπουτίλια μὲ μαυροδάφνη κι' ἄλλη μὲ πετιμέλι! Σ' ἕνα τραπέζακι μὲ βιβλία καὶ περιοδικὰ, ἔχω κι' ἕνα τενεκεθῆνιο κουτί, ὅπου φυλάω τὸν ἐπιούσιον ἄρτο μου—κυριολεκτικὰ—καμὲν' αὐτὸ ποὺ θὰ τὸ χτυπήσω τᾶλο πρῶτ' μὲ τὸ τσάι μου, καρῶδια, σταφίδες, κι' ὅ,τι ἄλλο τόχη. Στὸ σκέπασμα αὐτοῦ τοῦ κουτιοῦ, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, βάζω γιὰ βάρους καὶ μιὰ ὀβίδα, γιὰτὶ δὲν εἶναι μόνο οἱ κλέφτες, εἶναι καὶ τὰ ποντίκια. Μιὰ γάτα ποὺ εἶχα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, φέφρησε ἢ θύστυχη ἀπὸ ἀτροφία, καὶ τὰ ποντίκια ἀλῶνιζαν ἐλεύθερα. Ἀδύνατο νὰ φαντασθῆτε τί ζημιές ποὺ μοῦ ἔκαναν! Δὲν μοῦ ἔτρωγαν μόνο πολῦτιμα τρόφιμα, ἀλλὰ κι' ἀκόμα ἴσως πιδ πολῦτιμα χαρτιά. Ἐδύχως, ἀφοῦ πήρα καλὰ τὰ μέτρα μου, ψέφρησαν καὶ τὰ ποντίκια ἀπὸ ἀτροφία—δὲν ἔβρισκαν τίποτα

Σὰς ἀσπάσματα ΦΑΙΔΩΝ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΗΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ 10.

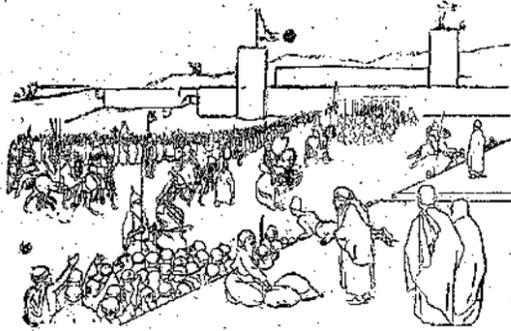
Κάποια γιορτὴ, ἐπρόκειτο νὰ γίνον ἵπποδρομίες σ' ἕνα μεγάλο χωράφι, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Ἀλλὰ οἱ ἵπποδρομίες στὴ Βαγδάτη δὲν γίνονται ὅπως ἐδῶ. Λαβαίνουν μέρος ὄλοι ὅσοι ἔχουν ἄλογα, καὶ καβαλλικεύουν ὀπλισμένοι μὲ τουφέκια καὶ γιαναγάνια σὰν στρατιῶτες. Τρέχοντας, πυροβολοῦν στὸν ἀέρα, φωνάζουν, σπαιθίζουν—τὸν ἀέρα ἐπίσης—χαλοῦν τὸν κόσμον. Νομίζει κανένας πῶς εἶναι μάχη ἀληθινή. Κι' ὄλοι οἱ κάτοικοι τῆς Βαγδάτης βγαίνουν γιὰ νὰ σταθοῦν δλόγωνα στὸ χωράφι καὶ νὰπολαύσουν τὸ πανηγύρι.

Ὁ κύρ-Ἡλίας θέλησε νὰ λάβῃ μέρος, γιὰ νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς τὴ φιγούρα του. Τοῦ ἔδωσαν λοιπὸν ἕνα καλὸ ἄλογο, ὄχι πολὺ ἡμερο, καὶ τὸ καβαλλίκεψε ὀπλισμένος μ' ἕνα τουφέκι καὶ μ' ἕνα γιαναγάνι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε ἀγοράσει. Ἄ, τί φιγούρα ποὺ ἔκαμε! Στεκόταν τόσο καλὰ στὸ ἀλογό του, ποὺ θάλεγε πῶς ἦταν τουλάχιστο ἴλαρχος κι' αὐτὸ ἐνῶ ποτέ του δὲν εἶχε καβαλλίκεψαι παρὰ μόνο γαϊδούρι καὶ καμήλα. Εἶναι ἀλήθεια, πῶς μιὰ φορὰ τὸ ἄλογο τὸν ἔραξε. Ἀλλὰ ὁ κύρ-Ἡλίας σηκώθηκε ἀμέσως, ξανακαβαλλίκεψε, κι' ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ μὲ τοὺς πρώτους, νὰ σπαιθίῃ μὲ τὸ γιαναγάνι του—γκλάν! γκλάν!—νὰ οἰχῆν μὲ τὸ τουφέκι του—μπάμ! μπούμ!—καὶ νὰ ξεφωνίξῃ—μασαλλά! μασαλλά!...

11. Ὁ κόσμος τὸν χειροκροτοῦσε κατενθουσιασμένος. Ἄξιαφρα ἀκούσθηκε μιὰ φωνή:—Ὁ κύρ-Ἡλίας ὅς εἶναι ὁ σουλτάνος μας! Δὲν θέλουμε

πιά τὸν Ρασή! Ζήτω ὁ νέος μας σουλτάνος Ἡλίας ὁ Πρῶτος!
 — Ναι, ναι! φώναξε ἀμέσως ὁλος ὁ κόσμος. Ζήτω ὁ σουλτάνος μας, ὁ καλῆς μας, ὁ βασιλιάς μας, Ἡλίας ὁ Πρῶτος! Πολλὰ τὰ ἔτη του! Ζήτωσσο!

Τελείωσε. Πῆς πῆς ἔγινε. Ὁ κύρ Ἡλίας εἶχε ἀνακηρυχθῆ «διά βοῆς» καλῆς τῆς Βαγδάτης. Κι' ἀπὸ τὸ χωράφι τῶν ἱπποδρομιῶν, ὁλος ὁ κόσμος πού εἶχε μαζευθεῖ ἐκεῖ, κι' οἱ καβαλλάρηδες πρῶτοι, τὸν πῆραν καὶ τὸν πῆγαν, μὲ πομπὴ μεγάλῃ, ἔσια στὸ παλάτι. Δὲν περιγράφεται τὸ κακὸ πού ἔγινε στοὺς δρόμους τῆς πόλης! Οἱ καβαλλάρηδες πυροβολοῦσαν ἀκατάπαυστα, ἄντρες καὶ γυναῖκες χειροκροτοῦσαν, ζητωκραύγαζαν, κι' ὁ κύρ Ἡλίας—Ἡλίας ὁ Πρῶτος—κόντευε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρὰ του. Τὸνειρό του εἶχε πραγματοποιηθεῖ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟ ΟΚΕΑΝΟ

[Ἐισαγωγή ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Georg Wegener: «Ἀναμνησεις ἐνὸς θαλασσοπόρου»].

Θαυμαστὸ καὶ μοναδικὸ εἶναι τὸ ταξίδι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Ἀσία, μέσα ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη θάλασσα τοῦ κόσμου καὶ μπροστὰ στὴν ἀκαταμέτρητη ἔκτασή της, κι' ὁ Ἀτλαντικὸς ἀκόμη μοιάζει σὰν ἡμερὴ λίμνη.

Ὅταν οἱ ἀκτὲς τῆς Ἀμερικῆς στὴ «Χρυσὴ Πύλη» ἔμειναν πίσω μας καὶ χάθηκαν στὸ σκοτάδι, καθὼς βρεθῆκαμε τριγυρισμένοι παντοῦ ἀπὸ οὐρανὸ μονάχα καὶ θάλασσα, ἦταν ὡσὰν γιὰ πολὺν καιρὸ νὰ διακόψαμε κάθε δεσμό μας μὲ τὴν κοινὴ ζωὴ τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος.

Ἐκτός ἀπὸ τὰ νησιά Σάνδουιτς (δὲν ἔχει, ἔως τὰ νησιά τῆς Σαμόας, καμμιά στεργιὰ ὅσο φτάνει τὸ μάτι, καὶ ἀκόμη οὔτε καράβι κανένα δὲν συναντοῦμε μέσα στὰ ἀραιὰ ταξιδεμένα αὐτὰ νερά. Μιά βαθύτατη, ὀλόκληρη μοναξιά μᾶς περιτοίχιζει. Μιά μοναξιά, πού ὅσο διαρκεῖ, τόσο μᾶς μαγεύει, καθὼς εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀστραφτερὸ φῶς.

Ὁ «Εἰρηνικὸς» Ὠκεανός, στὴν ἐποχὴ πού ταξιδεύουμε, Μάη μῆνα, δικαιολογεῖ τ' ἄνομά του. Λεῖα, σὰν ἐπιφάνεια μετάλλου ἀπλώνεται ἡ θάλασσα γύρω μας, μέσα στὶς θαυμάσιες ἀναυγίες τοῦ αἵθερα, πού δὲν περιγράφονται μὲ λόγια, καθρεπτίζοντας τὰ φῶτα καὶ τίς σκιές ἀπὸ τὰ περιπλανώμενα σύννεφα. Μόλις ἕως φθάσαμε στὴν περιοχὴ, ὅπου ἐπικρατοῦν τὰ περάσματα, μὲ

τοὺς δυνατοὺς καὶ ἀπίστευτους ἀνέμους, τότε λευκοφωτισμένα κυματᾶκια ἀρχισοῦν νὰ σκεπάζουν τὴ θάλασσα, πού πῆρε τόσο βαθὺ γαλάζιο χρῶμα, ὥστε δὲ θὰ τὸ πιστεῦ κανεὶς ἂν τόβλεπε σὲ ζωγραφιά.

Εἶναι κάτι θεῖο, νὰ ταξιδεῖ κανεὶς μέσα σὲ τέτοια λάμψη ἡλίου, καὶ τέτοιο γαλάζιο. Ἡ ψυχὴ μὲθάει, σὰν ἀπὸ δυνατὸ κρασί. Οἱ ἀγῶνες καὶ οἱ φροντίδες τῆς ζωῆς φαίνονται σὰν νὰ ἔχουν καταποντισθεῖ πίσω ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ ὀρίζοντος. Οἱ πόθοι καὶ τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος φεύγουν μακριὰ σὰν ἐλαφρὰ συννεφάκια, κι' ἀνασαινεὶ κανεὶς βαθειὰ τὸν καθαρὸ καὶ ἡρεμὸ ἀέρα, σὰν νὰ εἶναι ἡ οὐσία τῆς ζωῆς.

Ὅρες ὀλόκληρες τὸ βλέμμα μας παρακολουθεῖ τὰ μεγάλα θαλασσοπούλια, πού πετοῦν ὀλοένα πλάι στὸ πλοῖο μας. Σκοτεινά, σπάνια πουλιά, μὲ μεγάλες καὶ ρωμαλέες φτεροῦγες, πού δὲν τὰ εἶχα ποτὲ ἄλλοτε ξαναῖδεῖ σὲ καμμιά θάλασσα. Εἶναι ἕως ἀπερίγραπτα ὄρατα: ἀκούραστα, μὲ φτερά τελειῶς ἀσάλευτα, πετοῦν στὴν τύχη, κοντὰ μας, μπροστὰ μας, ὡσὰν ἡ κίνηση τοῦ πλοίου νὰ μὴν ὑπάρχει γι' αὐτά. Κατεβαίνουν χαμηλὰ στὰ κύματα, ἕως πού τὰ πόδια τους ἀγγίζουν τὸ νερό, ἢ κρέμονται πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, σὰν ἀκίνητα σκοτεινὰ σχήματα στὸν οὐρανό. Κι' ἔτσι μᾶς ἀκολουθοῦν ἀκούραστα πολλὲς ἡμέρες τοῦ ταξιδιοῦ μας. Ὑστερα ἕως λιγοστεύουν σιγά σιγά καὶ στὸ τέλος ἐξαφανίζονται ὀλόκληρα. Τὸ πλοῖο ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο του μέσα σὲ ἀπόλυτη φωτεινὴ μοναξιά.

Τὸ ταξίδι μοιάζει σὰν ἕνα φω

τεινὸ ὄνειρο, πού ὑπνωτίζει. Οἱ ἐπιβάτες θαρρεῖς πῶς ὄνειρεύονται, ἐκπλωμένοι στὶς πολυθρόνες τους. Οἱ ναῦτες κάνουν μικροδουλειές, μὲ ἡσυχία καὶ ἀργὸ ρυθμὸ. Τυλλάζουν τὰ μπρούτζινα εξαρτήματα τοῦ πλοίου, ἀκονίζουν κανένα σουγιά, τακτοποιοῦν σχάινιά καὶ ἄλλα τέτοια. Ὁ ἀξιοματικὸς τῆς πορείας βηματίζει σιωπηλός. Δυνατὴ φωνὴ δὲν ἀκούγεται πουθενά. Ἐνα σιωπηλὸ πλοῖο ταξιδεῖ στὴ σκοτεινὴ θάλασσα.

Καὶ οἱ νύχτες, οἱ μαγεμένες νύχτες! Ὅταν σουρουπώσει καὶ σβῶσει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τότε ἀρχίζει νὰ λάμπει ἕνας ὑπέροχος ἑσπερος οὐρανός. Εἶναι τόσο τὸ πλήθος τῶν ἀστρῶν πού διακρίνονται μέσα ἀπὸ αἴθρια ἀτμοσφαῖρα, ὥστε δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεῖ τὰ σχήματα τῶν γνωστῶν ἀστερισμῶν. Ἐνα ἀστὲρι ὅμως ἀνάμεσα σ' ἕλα τ' ἄλλα ξεχωρίζει μὲ τὴν κυριαρχικὴ τοῦ λάμψη: Ἡ Ἀφροδίτη. Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ ὄψειλεται στὴ διαύγεια τῆς τροπικῆς νύχτας ἢ στὴν προσωρινὴ προσέγγιση τοῦ ἀστρου πρὸς τὴ γῆ, ἀλλὰ δὲν εἶχα ἰδεῖ ποτὲ μου τὸ ἀστρο αὐτό, οὔτε καὶ κανένα ἄλλο ἀστρο τ' οὐρανοῦ, νὰ εἶναι γεμάτο ἀπὸ τόσο φῶς. Φέγγει ἀκόμη καὶ μέσα ἀπὸ τὸν πέπλο τῶν νεφῶν, κι' ὅταν εἶναι ἑσπεριά, ρίχνει πάνω στὴ θάλασσα ἕνα φωτεινὸ δρόμο, ἴδια καθὼς τὸ φεγγάρι. Εἶχα περάσει νύχτες σὲ ἄλλες θάλασσες, ἔτσι ἐκπλωμένος στὸ κατὰστρομα ἐνὸς πλοίου, ἀλλ' ἦταν ἄλλο πράγμα. Ἡ θάλασσα αὐτὴ δὲν εἶναι μόνον ἡ μεγαλύτερη, ἀλλὰ ἂν ἐξαίρεσι κανεὶς τὴν Παγωμένη Θάλασσα—ἔχει μείνει κι' ἡ πιὸ ξένη στὸν πολιτισμὸ μας. Τὰ νερά της δὲν ἔχουν στολισθεῖ μὲ ποιητικούς θρύλους ἀπὸ κανένα παλιὸ τραγούδι, οὔτε ἀπὸ παραμῦθια, οὔτε ὀδύσειες οὔτε παραδόσεις. Κι' ἀπὸ τίς καλῆς ἱστορικῆς ἀναμνήσεις, καμμιά δὲν ἔχει διαδραματισθεῖ ἐδῶ. Οὔτε κουρσάροι, οὔτε Βίκιν, οὔτε ἀρμάδες ἔχουν περάσει ποτὲ. Οἱ ἥρωες τῆς ἱστορίας τοῦ Εἰρηνικοῦ εἶναι οἱ μεγάλοι ἐξερευνητές, ἕνας Μαγαλάς, ἕνας Κούκ. Ἐνῶ στὸν Ἀτλαντικὸ ὑπάρχει ἕνα πυκνὸ δίχτυ ἀπὸ τακτικῆς συγκοινωνιακῆς γραμμῆς, πού ἐγόνουν τὴν Ἀμερικὴ μὲ τὴν Εὐρώπη, στὴ θάλασσα τούτη, πού σκεπάζει σχεδὸν τὴ μισὴ ἐπιφάνεια τῆς ὕδρογειοῦ σφαίρας, ἐλάχιστα καράβια ταξιδεύουν τακτικά. Μοναχικῆ, ρωμαλέα καὶ γαλήνια, διηγίεται μέσα στὴν ἑσπερὴ νύχτα τὴ μυστικὴ μεγαλοπρέπεια τῆς μεγάλης φύσης.

M. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Γι' αὐτὸ σοῦ λέω. Περπάτει λοιπὸν γρήγορα καὶ σῶπα!

Ἐφτασαν τρέχοντας σχεδὸν στὸν ποταμό. Ὅταν ὅμως ὁ Αἰλυβελ εἶδε τὸ πλοῖαρι πού θὰ τοὺς περνοῦσε στὴν ἀπέναντι ὄχθη, ὀπισθοχώρησε μὲ φόβο κι' ἄρχισε νὰ φωνάζει:

— Ὅχι, ὄχι, δὲ θέλω! ἡ θάλασσα μὲ πειράζει! Θέλω νὰ γυρῶ στὴ Νέα Ὀρλεάνη πεζός! Σὲ καράβι δὲ μπαίνω!

— Μὰ πρέπει νὰ περάσουμε πρῶτα τὸν ποταμό, τοῦ ἔλεγε ὁ Φίλιππος. Δὲν εἶναι θάλασσα, κουτέ, νὰ σὲ πειράξῃ. Θὰ μῆς κι' ὡς πού νὰ πῆς ἀμὴν θὰ βγῆς. Ἐλα, ἔλα γρήγορα καὶ τὸ πλοῖο θὰ φύγῃ!

Ἀλλὰ ὁ Αἰλυβελ ἐπέμεινε, ὄχι καὶ ὄχι. Τότε ὁ Φίλιππος τὸν φοβήρισε:

— Καλὰ λοιπόν! Σὰ δὲ θέλεις, φεύγω μονάχος μου. Ἄντιο!

Ἡ φοβέρα αὐτῆ ἐφερε ἀμέσως ἀποτέλεσμα: Θέλοντας καὶ μὴ, ὁ Αἰλυβελ μῆκε ξεπίσω του στὸ πλοῖαρι.

Ὅταν σὲ λίγο ἀποβιβάσθηκαν—πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ μικροῦ μαύρου—στὴν ἀπέναντη ὄχθη, ὁ Φίλιππος ἄρχισε νὰ περπατῆ σιγά. Ἐκανε μὲ τὸ νοῦ του ἕνα σχέδιο: Γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη του ἐκεῖνοι τυχόν πού θὰ τὸν κυνηγοῦσαν, βαλμένοι ἀπὸ τὴν κ.

Ἐνοσορτ, σκέφθηκε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ ρωτήσῃ κανένα «ἀπὸ πού πηγαίνουν στὴ Νέα Ὀρλεάνη», ἀλλὰ μόνον «ἀπὸ πού πηγαίνουν στὴ Βάσιγκτων». Γιὰτὶ ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ ἐρχομοῦ μὲ τοὺς θετούς του γονεῖς, θυμάταν πῶς δὺδ πόλεις μεσολαδοῦν μεταξὺ Νέας Ὀρλεάνης καὶ Νέας Ὑόρκης, ἡ Σατανόγκια πρώτη κι' ἡ Βάσιγκτων δεύτερη. Ὄστε στὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ ἀπ' αὐτὲς πάλι θὰ περνοῦσε καὶ πρῶτα, φυσικά, ἀπὸ τὴ Βάσιγκτων.

Ἐπλησίαζαν μεσάνυχτα, ὅταν οἱ μικροὶ φυγάδες βρέθηκαν σ' ἕνα ἡσυχὸ πρόσκειο, βοθισμένο σὲ βα-

θύτατο ὑπνο. Κατὰκοπος ὁ Αἰλυβελ ἐδήλωσε πῶς δὲν μπορούσε πιά νὰ προχωρήσῃ. Ἐκάθησε κοντὰ στὴ σκάλα ἐνὸς σπιτιοῦ πού χτιζόταν ἀκόμα, ἔφαγε λίγο ψωμί καὶ μιὰ μπανάνα, ἐκπλώθηκε σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ροκανίδια, καὶ σὲ λίγο βρέθηκε στὴ χώρα τῶν ὄνειρων.

Κοντὰ του κάθησε κι' ὁ Φίλιππος καί, γιὰ κάμποση ὥρα, κοίταξε σιωπηλὸς τὰστέρια πού ἐλαμπαν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ἐπειτα ἐκπλώθηκε κι' αὐτός κι' ἀποκοιμή-

«Σήκω! Πρέπει νὰ φύγουμε πρὶν ξυπνήσουν...» (Σελ. 321, στ. β').

θηκε. Τὰ χαράματα ξύπνησε ἀπὸ τὸ θόρυβο πού γινόταν μέσα στὸ κλουβί. Τὰ ποντικᾶκια εἶχαν ξυπνήσει νωρὶς κατὰ τὴ συνήθειά τους κι' εἶχαν ἀρχίσει τὰ παιχνίδια τους. Ὁ Αἰλυβελ ὅμως κοιμόταν ἀκόμα. Ὁ Φίλιππος τὸν ἐσκοῦντησε:

— Σήκω! Πρέπει νὰ φύγουμε πρὶν ξυπνήσουν καὶ μᾶς βροῦν ἐδῶ. Μὲ πολὺ του κακοφανισμὸ, τὸ ἀραπάκι, πού εὐχαρίστως θὰ κοιμόταν ὡς τᾶλλο πρῶτ', ἀνακάθησε στὸ στρώμα του τριβοντας τὰ μάτια. Ὁ Φίλιππος ἐτάισε τὰ ποντικᾶκια, ἔφαγε κι' αὐτὸς χωρὶς ὄρεξη κάτι τι, κατὰδρόχθισε κι' ὁ Αἰλυβελ μιὰ πελώρια φέτα ψωμί, κι' ἀφοῦ

ἔκαμαν κι' οἱ δὺδ τὴν τουαλέττα τους—δηλαδὴ ἔτίναξαν ἀπὸ πάνω τους τὰ χώματα καὶ τὰ ροκανίδια—ἐσκίγησαν.

Ἡ ἡμέρα ἦταν συννεφιασμένη καὶ ψυχρὴ. Ὁ Φίλιππος εἶχε πανοκέφαλο κι' αἰσθανόταν τὰ πόδια του βαρῖα σὰ μολόβι. Ὄστος ἐτάχυνε τὸ βῆμα... Ἰστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἔφτασαν σ' ἕνα ἀγρόσπιτο. Ὁ Φίλιππος μῆκε γιὰ νὰ ζητήσῃ λίγο νερό, ἀλλὰ ἡ καλὴ νοικοκυρὰ ἐπρόσφερε στοὺς μικροὺς ὀδοιπόρους ζεστὸ καφέ καὶ φρυγανιές μὲ βούτυρο.

Ἐτσι ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους ὅλη τὴν ἡμέρα, ὁ Φίλιππος θαρραλέος κι' ἀποφασιστικὸς, κι' ὁ Αἰλυβελ γρινιάζοντας πάντα καὶ μουρμουρίζοντας... Ὅποιον ρωτοῦσαν στὸ δρόμο «ἂν πῆγαίναν καλὰ γιὰ τὴν Βάσιγκτων», γελούσε μὲ τὴν ἀφέλειά τους κι' ἀπαντοῦσε:

— Καλὰ πάτε. Ὅλο ἔσια νὰ πηγαίνετε, καὶ σὲ μιὰ ἢ δὺδ ἐβδομάδας θὰ φτάσετε!

Μερικοὶ ὅμως, πού τοὺς λυπόταν, τοὺς ἔλεγαν πῶς ἡ Βάσιγκτων ἦταν πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ πᾶνε πεζῇ, καὶ τοὺς συμβούλευαν νὰ πάρουν τὸ σιδηρόδρομο. Ὁ Φίλιππος εὐχαριστοῦσε κι' αὐτοὺς καὶ ἐκείνους μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο, κι' ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του συλλογισμένος.

Τὸ βράδυ ἔφτασαν σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, ἀπέξω ἀπὸ κάποια κωμόπολη. Ὁ Φίλιππος πεινοῦσε πολὺ, γιὰτ' εἶχε νὰ φάῃ ἀπὸ τὸ πρῶτ, κι' ὁ Αἰλυβελ εἶχε ἀποδεκατίσει τὸ σακκούλι μὲ τίς προμήθειες. Στὸ σταθμὸ, ἕνα τραῖνο ἦταν ἔτοιμο νὰ φύγῃ. Στὴν ἀποθήκη τῶν τροφίμων—ὀπάρχουν πάντα τέτοιες στοὺς ἀμερικανικοὺς σιδηρόδρομους—δὺδ ἀνθρώποι ἐγευμάτιζαν. Ὁ Φίλιππος τοὺς ἐπλησίασε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα νόμισμα καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τοῦ πουλήσουν λίγο ψωμί.

— Ἐδῶ δὲν εἶναι ἀρτοποιεῖο, τοῦ ἀποκρίθηκαν γελώντας· ἂν πεινᾶς ὅμως, μπορούμε νὰ σοῦ δώσουμε χάρισμα λίγο ψωμί, καθὼς καὶ στὸ σύντροφό σου.

Κι' ἔδωσαν στὸν καθένα ἀπὸ μιὰ

φέτα φωνή κι' ένα καλό κομμάτι λαρδί, που τα έφαγαν στη στιγμή και επί τόπου.

— Και που πηγαίνετε, μικροί μου; τούς ρώτησε ο ένας από τους δυο εκείνους, καθώς έτρωγαν.

— Στη Βάσιγκτων, αποκρίθηκε ο Φίλιππος.

— Έλα, Χριστέ και Παναγιά! έκαμε ο άνθρωπος; και πως λογαριάζετε να πάτε;

— Με τα πόδια.

— Και πότε, νομίζετε, θα φτάσετε;

— Δεν ξέρω... αύριο ίσως.

— Αύριο; Μόνο με σιδηρόδρομο θα μπορούσατε να φτάσετε αύριο. Με τα πόδια όμως, θα θέλατε ένα μήνα και, και... Να σας πω, δεν ανεβαίνετε σ' αυτή την αποθήκη, να ταξιδέψετε μαζί μας; Έχει τόπο.

— Μά... το τραίνο σας πάει στη Βάσιγκτων; Έπειτα, δεν έχουμε αρκετά λεπτά για να πληρώσουμε.

— Μή σας νοιάζει, είναι δική μας δουλειά. Ανεβήτε!

Τα παιδιά δέχθηκαν την ανέλιπτη πρόταση με χαρά. Οι καλοί εκείνοι άνθρωποι τους τοποθέτησαν σε μια γωνιά της αποθήκης, τους περιποιήθηκαν, τους έβαλαν να κοιμηθούν ανάκαυτικώτατα, και το πρωί ξύπνησαν στη Βάσιγκτων.

Όρατα λοιπόν ως εδώ. Άν εξακολουθούσαν έτσι, θα έφθαναν γρήγορα και στην πατρίδα τους. Κι' ο Φίλιππος, γεμάτος χαρά κι' ελπίδα, πήρε τον Αίλυβελ και τριγύρισε την πόλη, για να ιδεί ταξιοθέατα, με την άνεση νεαρού εκατομμυριούχου που ταξιδεύει τις διακοπές.

ΚΘ'

Η λαϊκή Ένοβορτ επιτέλους μαθαίνει.

Ο Φίλιππος έλειπε σχεδόν ένα μήνα. Η κυρία Ένοβορτ είχε χαλάσει τον κόσμο για να τον βρή, αλλά στάθηκε αδύνατο. Τη λαϊκή Ένοβορτ όμως δεν την ένοιαζε καθόλου. Απεναντίας, αυτή φοβόταν μήπως ο Φίλιππος δεν είχε φύγει από τη Νέα Υόρκη κι' οι αστυνομικοί της τον ξανάφερναν.

Κακό παιδί, κακή φύσις, έλεγε κάθε μέρα της νύφης της. Καλύτερα που έφυγε μόνος του και γλυτώσαμε, αλλιώς θάναγκαζόμαστε

κάποτε να τον διώξουμε μες οι ίδιες. Η αλήθεια όμως είναι πως από μέσα της, βαθιά, είχε και κάποια τύψη. Προπάντων όταν τον θυμόταν όπως τον είχε ιδεί μπροστά της, τότε που πήγε να την παρακαλέσει να μην πετάξει «τα παιδιά του πάτερ-Ίωσήφ» — της είχε μείνει άξέχαστη ή σικνή εκείνη — και στο πρόσωπό του, στη φωνή του, στον τόνο του, είχε αναγνωρίσει την παράξενη, την ανεξήγητη όμοιότητα του ξένου αυτού παιδιού με τον πεθαμένο της γιό...

Μια μέρα, όταν έκάθησε

— Τι είναι; τή ρώτησε. Τι πάθατε και κλαίτε έτσι; (Σελ. 322, στ. γ).

μπροστά στο γραφείο της να διαβάσει τα γράμματα που είχε λάβει, της έκαμ' έντύπωση ένας μεγάλος και χοντρός φάκελλος, που ο γραφικός χαρακτήρας της έπιγραφής του της ήταν άγνωστος.

«Ποιος να μου γράφη, και τόσο πολλά», συλλογίστηκε.

Και με ζωηρή περιέργεια, έσπασε τη μεγάλη κερνίη σφραγίδα, άνοιξε το φάκελλο, κι' έβγαλε από μέσα ένα σωρό έγγραφα και γράμματα. Άλλά ή περιέργειά της έγινε μεγάλη, άπεριγρηπτή συγκίνηση, όταν σ' έν' άπ' αυτά τα γράμματα αναγνώρισε το γράμμα του πεθαμένου παιδιού της, του αγαπημένου της Φίλιππου! Δέκα δάκρυα χρόνια είχε να λυθ ή μεταξύ

τους σιγή. Το γράμμα εκείνο ήταν σά φωνή που έβγαίνει από τον τάφο! Ξέρουμε τί έλεγε. Ξέρουμε τί έλεγαν και άλλα γράμματα και χαρτιά που είχε βάλει στο μεγάλο φάκελλο ο πάτερ-Ίωσήφ, για να τα στείλη στη γιαγιά του μικρού Φίλιππου της Άντωνίας. Η λαϊκή τα διάβασε όλα. Άλλά στην αρχή, από την ταραχή της, δεν μπόρεσε να καταλάβη. Αναγκάστηκε να τα ξαναδιαβάση. Και τότε μόνο ή σκοτισμένη διάνοιά της φωτίστηκε.

Ο Φίλιππος της Άντωνίας! το ξένο παιδί που είχε υιοθετήσει ο Έδουάρδος, ο μικρός «άλητης» που τόσο τον περιφρονούσε, ήταν έγγονός της! Ήταν παιδί του παιδιού της, δυο φορές παιδί της! Κι' αυτή, ή γιαγιά του, το είχε άποσπρώξει, το είχε διώξει, κι' ίσως για να βρή το θάνατο!...

Φοβερή στιγμή! Η δυστυχισμένη έβγαλε άθελα μια δυνατή κραυγή κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς. Έντρομη έτρεξε ή νύφη της.

— Τι είναι; τή ρώτησε. Τι πάθατε και κλαίτε έτσι;

— Ω, Λαύρα! Λαύρα! φώναξε ή λαϊκή κλαίγοντας δυνατώτερα. Πως να συγχωρέσω τον εαυτό μου; Τι να κάνω; Που να τον βρω τώρα; Φαντάσου, Λαύρα! Το παιδί που μου φέρατε εδώ και που του φέρθηκα τόσο άσχημα, τόσο σκληρά, είναι γιός του Φίλιππου μου, είναι έγγονός μου!

Η κυρία Ένοβορτ ένόμισε μια στιγμή πως ή πεθερά της τρελλάθηκε.

— Πως; τί είπατε; τή ρώτησε. Άλλά χωρίς να προσέξη, χωρίς νακούση ίσως την έρώτηση, ή λαϊκή εξακολούθησε άκράτητη:

— Πόσο σκληρά με τιμωρεί γι' αυτό ο Θεός!... Κάτι με τράβηξε μια φορά σ' αυτό το παιδί, ένα παράξενο αίσθημα γεννήθηκε μέσα μου... ήταν βέβαια ή φωνή του αίματος... άλλ' από περιφάνεια προσπάθησα να το καταπνίξω... Δεν υπάρχει άμφισβολία. Νά, πάρε διαβάσε και σ' αυτά τα χαρτιά. Θα ιδής.

(Παράφραση από το γαλλικό) (Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΡΑΒΙΑ (*)

Καράβια π' άλογώσετε και χάνεστε κι' άθάφεια σε κάθε ήλιοβασιλευμα, μαζί σας πάντα σέρονε, δελιά κι' άπαρηγόρητα,

του κόθου μου το ζήλεμα... Όλημερίς σ' ένεύομαι πέρα στα θαλασσάνοιχτα σε' άσημαμένα κύματα: κι' ή σκέψη μου σ' άκλουθ'ά τις νύχτες, τα μεσάνυχτα με' γκαρδιακά μηνύματα.

Κι' είστε φευγάτα... Μά γοργά σε' μιάς άύγης το φίλημα πάλι σ' άναγνώρισμα, κι' άρχινησε άπαλόκροφο το γνώριμό μας μίλημα, καράβια ταξιδιάρικα...

Βέρβερος [Α]

(*) Το κομμάτι αυτό, έπειδή άργούσε να δημοσιευθ ή, ο Βέρβερος ένόμισε πως άποσπώθηκε και το έστειλε άλλωδ. Άδιάρκοσ' έν' ένα ποίημα που γράφτηκε για τη Σελίδα και πρωτοκυκλοφόρησε σ' αυτήν άποσ' λοιπόν ένεκα ή η, πρέπει να δημοσιευθ ή.—Σ. τ. Α.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τό θέατρο τούρανού άνοιξε πανηγυρικά τις πόλεις του κι' οι συννεφέλιοι καλλιτέχνες άρχισαν να παίζουν το έργο τους, ένα έργο παράξενο, που σκηνοθετεί με άπαράμιλλη τέχνη και άφθαστες παικίλλες ο άνεμος.

Στη γή, τα πρώτα κίτρινα φύλλα κουνιούνται ρυθμικά πάνω στα δέντρα περιμένοντας μια δυνατώτερη πνοή άνέμου, που θα τα παρασύρη μακριά, θλιβεράς πεταλούδες, που γνωρίζουν για μια στιγμή τη χαρά των αϊθέρων πριν πέσουν για πάντα στο χώμα. Έπαψε πιά και το χαρούμενο τραγούδι των πουλιών και μόνο ο άνεμος, περνώντας ανάμεσα άπ' τα φύλλα, σφουρξεί ένα θλιμμένο σκοπό, κάτι σα μοιρολόι, που θυμίζει τις σκοτεινές ήμέρες του χειμώνα. Κι' όταν πάψη κι' αυτό, ή φύση όλη άκίνητη και σιωπηλή, βυθισμένη στο γαλήιο φως του φθινόπωρου, φαίνεται σαν να περιμένει καρτερικά εκείνο που θάρθη και που τίποτε δεν μπορεί να έμποδιση.

Την ώρα αυτή ή ψυχή μου πλημμυρίζει από μια παράξενη συγκίνηση, είναι θλιμμένο εύλαβικό θαυμασμό μπρός στη μελαγχολική όμορφιά της φύσης, που υποτάσσεται γαλήνια στον υπέρτατο νόμο του χρόνου, και φέρνω κοντά μου όλους αυτούς, που άκολουθούν την σκληρή τους μοίρα χωρίς φωνές, χωρίς έπαναστάσεις, άγνωστοι ή έσοες της ζωής, που περνούν πλάι μας σιωπηλοί και κανείς δεν ύπόπτειται το δράμα της ψυχής τους.

Μόνο χαμμά φορά το βράδυ, όταν το εύεργετικό σκοτάδι της νύχτας τους κρύβει από τα μάτια των άλλων, δυ

δάκρυα σιωπηλά κυλούν από τα μάτια τους για τις χαρές που πνίχουν μέσα τους, πριν άκόμα προφτάσουν ν' άνθίσουν. Κι' ή βροχή, χτυπώντας στα τζάμια, διηγείται σιγά, τραγουδιστά, χίλιες ιστορίες για τόσα φθινόπωρα που πέρασαν, για τόσα άλλα που θάρθουν άκόμα στου χρόνου τα γυρίσματα τατέλειωτα.

Άγνωστη των Άνοιχτοκάθεδων [Α]

ΦΥΓΑΝΕ Τ' ΑΣΠΡΑ ΠΟΥΛΙΑ

Φύγανε κάσπρα πουλιά, τα πουλιά με τις φτερούγες τις διάφρανες, γράφανε καμπύλες στο γαλάζιο ουρανό, και φύγανε...

Φύγανε χωρίς να μ' άραουν...

Κι' είχαν έρθει για μ' άς. Τόσο πολύ για μ' άς είχαν έρθει, γεννημένα άπ' τον άφρο; γεννημένα άπ' το φως; Δεν το ξέρει κανείς...

Και τοξεύαν στον ουρανό τα πουλιά, τα τόσο λευκά, τόσο διάφρανα, με τα ράμφη τα ρόδινα.

Φωνάζαμε: θάρθουμε μαζί σας. Όμως... είμαστε δίχως φτερά...

Στη λίμνη πάνω στάθηκαν και μ' άς κοιτάζαν λυπημένα. Πολλή θλίψη είχαν κάσπρα πουλιά, και μεις κλάψαμε πολύ...

Τώρα φύγανε... Στον άέρα ύψώθηκαν κυκλικά ραβινώντας τον μ' άφρο, το ήλιοφως έλουσε τις δροσοσταλίδες, και στη λίμνη πέσανε πλήθος διαμάντια.

Τώρα, φύγανε τ' άσπρα πουλιά, τα πουλιά με τις φτερούγες τις διάφρανες...

Μυροίνα [Β']

ΤΟ ΖΗΛΙΔΡΟΓΑΤΟ

Ός τώρα στο σπίτι είχαμε δυο γάτες, τον Πιπίκο και την Πιπίκα.

Ο Πιπίκος: μέγας, παχύς, σαν της Άγκυρας, με τρία σταχτιά και γυαλιστή και μεγάλα πράσινα μάτια. Η Πιπίκα: μαύρη και μικροκαμωμένη, που θα έμοιαζε πολύ με την Πίσσα, αν ήταν... άθανατη.

Ίσως από την πολύκαιρη διαμονή των δυο αυτών γατών κάτω από την ίδια στέγη, ίσως από την έπιποτική και γενναίωφρονη καρδιά του Πιπίκου, τα είχαν πάντοτε καλά.

Την ήσυχία τους όμως αυτή έμελλε να ταράξη το ξένης έπεισόδιο: Μια μέρα ή Πιπίκα έκαμε τάσπρα γατάκια. Αυτό μ' εύχαρίστησε πολύ και θέλησα να τα ιδώ. Όταν ήμουν μικρότερη, δεν μ' άφιναν. Μά τη φορά όμως αυτή κατάφερα και ξεγύλιωσα ως την άποθήκη και τα είδα. Ήταν τόσο όμορφα και τα τέσσερα! Μά το ένα, κάτασπρο, μου άρεσε ιδιαιτέρως.

— Άχ, μαννούλα, άς το κρατήσουμε, παρακαλούσα λίγο άργότερα.

— Μά, παιδί μου, δεν μ' άραίνουν δυο γάτες, τί την θέλωμε την τρίτη;

— Εγώ επέμενα πολύ και στο τέλος την κατάφερα. Το Χιονάκι — έτσι το βγάλαμε — μέρα με την ήμέρα μεγάλωνε κι' όμορφωνε. Το αγαπούσαμε στο σπίτι όλοι υπερβολικά. Η Πιπίκα ήταν κατευχαριστημένη, ο Πιπίκος όμως απεναντίας... έξήλεσε! Έξήλεσε φοβρά!

Άλλοτε, έπειδή την Πιπίκα δεν την πολυλογιόζαμε, τα είχε όλα δικά του: το καλό φαί, τη ζέση, την άνοπωση, την ήσυχία. Τώρα, πήγαινε λίγο να ξεπλωθ ή άπάνω σε μια καρέκλα, στον ήλιο, πήγαινε σιγά-σιγά άποπία του το Χιονάκι, και του τραβούσε την όδρα ήθελε να παίζουν. Ο Πιπίκος όμως που είναι γέρος και δεν γουστάρει καθόλου, τα παιχνίδια, άγινόταν, βγάζοντας άπειλητικά τα γόνατα του. Το Χιονάκι άγούσε. Καρπούριάζε τη φάχη του, τέντωνε τις τριχες και τα πόδια του και τα πάντοτε χαδιάρικα γαλιανά μάτια του έβγαζαν σιέθες. Προβλέποντας εγώ τις κακές συνέπειες που θα είχε ο καβγάς, έτρεχα να τους χωρίσω, παίζοντας και χαϊδεύοντας το Χιονάκι στα χέρια μου. Το έβλεπε αυτό ο Πίπης κι' έσκυβε άπ' το κακό του.

Έφτασε κι' ο χειμώνας με τα κρύα και τις βροχές του. Άλλοτε τα γόνατα της γιαγιάς ήταν του Πιπίκου που κουλουριόζονταν και κοιμόταν πάνω τους μακαρίως. Τώρα δικαιωματικά άνηχαν του Χιονή.

Αυτό πιά δεν το ύπέφερε ο Πιπίκος.

Προχτές άργησα πολύ το πρωί να ξυπνήσω. Όταν άνοιξα τα μάτια μου, μπήκε σά σίφωναας ο άδελφός μου:

— Ξέρεις, που είπα, έφυγε από το πρωί ο Πιπίκος; που να πήγε άραγε;

— Βόλτες θα κάνει, του άπάντησα, σε λίγο θα γυρίση.

Είχα λάθος; ο Πιπίκος δεν ξαναγύρισε ποτέ.

Μικρή Έλληνοπούδα [Γ']

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γιαννάκης με καράρι σε ποδήλατο περνά, κι' ή Μαρίνα, που τον βλέπει, του φωνάζει δυνατά:

— Πά! πά! πά! τί είναι το αυτό; Γιάννη μου, να σε χαρώ, του ποδήλατου τη ρόδα να γυρίση τη θώρα.

Κι' ο Γιαννάκης, σαν τ' άκούη, κατεβαίνει στη στιγμή, του ποδήλατου τη ρόδα, που γυρίζει για να 'δ ή!

Νεοσυμφωτός

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΣ ΕΡΑΝΟΥ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΗ ΤΟΥ Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes items like 'Αιθέραρχος (Β' εισφορά)', 'Π. Σεργιάδης', 'Ταυτοτοπούλα', etc.

Προηγούμεναι εισφοραί Δρ. 68.500
'Εν έλω μέχρι 9/9/42 Δρ. 77.700

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 291ΟΥ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

προσφερόμενος την 6' Απριλίου 1940 προς
έκδοσιν των λύσεων των ες τα φύλλα της
Διαπλάσεως 'Απολλών, Μάϊου, 'Ιουνίου και
'Ιουλίου 1940 δημοσιευθείσαν 213 Πνευματι-
'Ακούσεων.

(Οι ακολουθούσες έκαστον όνομα τρεις
αριθμοί σημαίνουν: ο πρώτος της ερε-
θείσεως όρθης Αδίας, ο δεύτερος τα ΕΣ-
σημα λύσεων και ο τρίτος τα Έθσημα
'Επιμονής, συμφώνως με τον Όδηγόν του
Συνδρομητού, Κεφ. Α', § 25.

Οι 'Ισότημοι όλων των τάξεων έχουν
το δικαίωμα, οι μόνον οι Β' Βραβείοι να
δημοσιεύουν την εικόνα των επί πληρω-
μή δρ. 4.500 (τόσο στοιχίζει σήμερα και
το μικρότερο κλίσε), και ν'αγοράσουν, έν-
τός τριμήνου το πολύ από σήμερα, (ότι
κατόπιν παραγράφεται το δικαίωμα
τουτό), ένα ολογόφωτο θέλου τόνον «Δια-
πλάσεως» των έτων 1894—1941 (Β' Πε-
ρίοδος) με έκπτωση πεντακοσίων (500) δρα-
χιδών. Οι τοδ Β' Βραβείοι ν'αγοράσουν 5-
μοιον τόνον με έκπτωση τριακοσίων (300)
δρ., και οι τοδ Γ' με έκπτωση διακοσίων
(200) δρ. ('Ιδε και 'Οδηγόν Συνδρομητού,
Κεφ. Β' § 9 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτων και άνω,
καθώς και όσοι δέν έσημείωσαν ηλικία).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αρπης, 199,
20, 9.

'Ισότημοι: Πρόμαχος της Έλευθερίας
209, 21, 9. Ρεπόρτερ, 201, 21, 9. Ρι-
χάρδος, 199, 20, 9. Γκάλικ, 205, 21, 9.
'Ηρακλής, 202, 21, 9. Αάφνη, 211, 22,
9. Σίφουνας, 192, 20, 9. 'Αδολάφ, 214,
22, 9. Δοξασμένο 'Αρωστήρι, 194, 20, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αίαν 'Αει-
ριστέων 179, 18, 8. 'Εθνημόν 'Ιδεώ-
δες 193, 19, 8.

'Ισότημοι: Μόρον, 177, 18, 9, 'Α-
σπρος Γλάρος, 179, 18, 9. Σκυριανόπου-
λο, 182, 19, 9. Σείφις, 188, 19, 9.
'Αγης 184, 19, 9. Πειραιώτισσα, 170,
17, 9. 'Ηλωπερίχτη 189, 19, 9. Λευκή
Καμέλια, 186, 19, 8. Μαχαρανή, 181,
19, 8. Δακρυμόνος Χαμόγελο, 183, 19, 9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σούλης, 149,
15, 9. Κωνστ. Δορής, 154, 16, 7. Τηλεγρα-
φόβιο, 148, 15, 7.

'Ισότημοι: Πακουτσομένης Γάτος,
151, 16, 8. Είρηνικός, 162, 17, 9. Νυ-
χιτογράφου, 159, 16, 8.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μόνα Αίσα, 107, 11, 5.
'Ακρίτας, 129, 13, 6. Σιδερένιο Χέρι,
186, 14, 9.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: 'Ελληνοπούλα,
27, 3, 2. Πλοίαρχος Νέμος, 29, 3, 2.
Μαγειμένο Δοξάρι, 68, 7, 8. 'Αγύριστο
Κεφάλι, 49, 5, 3. Μύρτα Φλώρη, 44,
5, 3. Τυτάν 61, 7, 4. Εθνεγής 'Ιππότης,
12, 2, 2. Δοδωναίος, 77, 8, 8.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (άπό 14 έτων και κάτω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αίλης Μό-
ρας, 178, 18, 9.

'Ισότημοι: Νηρέας, 180, 19, 9. Ρε-
ξεντά, 191, 20, 9. Πληγωμένος 'Αστός,
201, 21, 9. Τριανταφυλλάκι, 197, 20,
9. Καμέλια, 162, 17, 9. Αίγλη, 204,
21, 9. Ροβινσόν Κρούσος, 181, 19, 9.
Μποέμ, 147, 15, 8. Μορφός 196, 20, 9.
Κεφαλλονιτοπούλα, 170, 17, 9. Τσάρος,
176, 18, 9. Νεφέλη, 150, 15, 9. Φωτει-
νός 'Αστέρης, 167, 17, 8. Γαλαξομάτα,
183, 19, 8. 'Ονειροπόλος του Ταυτέ-
του, 182, 19, 9. Δικέφαλος 'Αετός, 151,
16, 9. 'Αστρο Κουνελάκι, 203, 21, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κερασ-
λούλουδα, 190, 18, 6. Σανθοδία, 129, 18, 9.

'Ισότημοι: Μπεμπέκια Μανδαλάκη,
125, 18, 8. Κρο σάνης, 125, 18, 9. Νυ-
χιτοπούλου, 181, 16, 6. Νέλλη 180, 18,
'Αγγελιοφόρος της Εθνικής, 12, 13, 9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Εγώ, 124,
13, 9. Τριτοκόμιο Διαβολάκι, 118, 20,
6. Μπουμπουλί, 111, 12, 5.

'Ισότημοι: Φοτβός, 106, 11, 9. Θια-
κό Διαβολάκι, 115, 12, 9. 'Απόλλων του
Μπελβεντέρε, 107, 11, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Γλυκειά 'Ηπειροτοπού-
λα, 82, 9, 9. Μαρία Συγκλητική, 74, 8,
4. Μουσίτσα, 99, 10, 9.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Εανθή Θιακο-
πούλα, 55, 6, 5. Κόρης Μοντεχρήστος,
8, 1, 1. Εύελιας, 7, 1, 1. Γαλανόλευκη
'Επτάλοφος, 22, 3, 4. Κανταναούλη,
27, 3, 4. Σκαθάρι, 54, 6, 3. 'Αθάνατος,
1921—1918, 52, 6, 8. Τετραφύλλο Τρι-
φύλλι, 82, 4, 2. Πασχαλίτσα, 40, 4, 2.
'Αριστοφάνης, 58, 6, 3. 'Αρχιζυζάνιον,
49, 5, 3. Καπετάν 'Αγρος, 15, 2, 2.
Λιονταεύς, 54, 6, 3. Νόρμα, 7, 1, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

'Από το θαυμάσιο ένεινο έλλά
σπδ πολλού εξανημένο βιβλίο
του ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
«Πετριές στον 'Ηλιο»
ανακαλύφθηκαν τελευταία στην
αποθήκη, σκετασμένα από τό-
μους «Διαπλάσεως» καμμία δια-
κοσασιά αντίτυπα. Εύρημα! Πω-
λούνται στα γραφεία μας προς
δραχ. 2000 έκαστον.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήνα, 42 δόξ Εθρηπίδου
την 9 'Οκτωβρίου 1942
ΑΠΟ ΤΑ «ΝΕΑ ΤΟΥ 1942»

Καθώς σας είπα και στο προηγούμενο,
το 65ο έτος μου θάρχησα όχι από της Δε-
κεμβρίου, όπως άρχιζε ως τώρα, άλλ' από
της 'Ιανουαρίου καλονικά. Πρώ πολλού
εσκόπευα να κάμω αυτή τη μεταρρύθμιση,
για να λείψη ή άνωμαλία της διπλής
χρονολογίας σε κάθε μου τόμο (1899
1940, 1940—1941, 1941—1942...), άλλα
φέτος την άποφασίζω και γι' άλλο άκονο
σπουδαίο λόγο: 'Επειδή τα πολλά και
διάφορα έμπόδια μ' έκωκαν να καθυστερή-
σω σχεδόν μήνες, θάταν άδύνατο να έκ-
δώσω και τα 52 φυλλάδια του Τόμου μου
έντός του Νοεμβρίου και να είμαι εν τάξει
για ν'αρχίσω τον καινούργιο από της Δε-
κεμβρίου. Προσαρτώ λοιπόν και τον Δε-
κεμβριο στο 65ο έτος μου, λαβαίνω έτσι
καιρό να εκδώσω 52, τι καθυστερήσ, 5, τι
χρωστώ, κι' αρχίζω, καθώς σας είπα, το
65ο από της 'Ιανουαρίου. 'Ηταν ή μόνη
λύση.

Στο εζής λοιπόν, το έτος μου θ' άρ-
χίζει την 1ην 'Ιανουαρίου και θα τε-
λειώνει περί τα μέσα του Δεκεμβρίου.
Και τούτο πάλι για να υπάρχει καιρός να
έτοιμάζεται κι' ο νεώτερος τόμος, να χρο-
σοδώνεται και να πουλιέται για τα Χρι-
στούγεννα και την Πρωτοχρονιά. Φυσικά,
2—3 Σάββατα του Δεκεμβρίου φυλλάδιο
δέν θα εκδίδεται, θάχω όμως μία μικρή
διακοπή. 'Αλλά δέν σημαίνει, γιατί κι' έ-
ται τον Τόμο σας θα τον παίρνετε οσοτό.
Δηλαδή 52 άπασσέλιδα φυλλάδια, ή οσλί-
δες εν έλω 416. 'Απ' αϊτάς οι 400 θα
συνπληρώνονται ως το τέλος Νοεμβρίου,
με μερικά θωδεκασέλιδα φυλλάδια στο
ματαξύ—όσα αναλογούν—και το Δεκέμ-
βριο θα εκδίδεται ένα μόνο φυλλάδιο,
μεγάλο, δεκαεξασέλιδο, χριστουγεννιάτικο,
πανηγυρικό, με το εξώφυλλο, και τόν πί-
νακα των περιχομένων, άλλες 4 οσλίδες
χωριστά. Αϊτό ίσως γίνη και φέτος.

'Υστερ' από πολλόν καιρό, έλαβα πάλι
ένα επιστολικό δελτάριο από τον 'Αγι.
Πόσο χάρηκα που είναι καλά και με θυ-
μαίται! Το γράφω για να χάρητε και σεις,
άλλά την απάντησή μου έκαινος δέν θα
την διαδώξ. Γιατί στο μέρος που βρίσκε-
ται το φυλλάδιό μου δέν πάει.

Κι' ο Πρόμαχος της Έλευθερίας
είχε να μου γράφει είκοσι μήνες. 'Αλλ'
κώτός μένει στην 'Αθήνα, έρχεται στο γρα-
φείο μου συχνά, τον βλέπω και θα δια-
βάξ την απάντησή μου... Είμαι εύτυχής
που μάγαπά τόσο. Δέκα χρόνια έχει συν-
δρομητής και με βεβαιώνει πως «ή διά-
πλασις είναι ή ζωή του». Τόν ευχαριστώ
κι' ο κ. Ξενοπούλος για όσα γράφει για
τοδ κόπους που καταβάλλει συνεχίζον-
τας την έκδοσή μου παρ' όλα τα έμπό-
δια, και την εχθρή που κάνει ενά τοδ δί-
νει ο 'Υψιστος για πολλά άκονα χρόνια
την ίδια υγεία, πνευματική διαύγεια κι'
άντοχη που τοδ έδωσε ως σήμερα, για
να συνεχίξ ή εθνική του έργο». 'Η φω-
τογραφία του διάρχει.

Νηρέα, οι παρατηρήσεις σου είναι πο-
λύ οσοτάς. 'Αλλά κρένει να έβρω πώς,
για την ώρα, εκτός από την άξια κάθε
Συλλογής, λαβαίνω όπ' όψι μου και... τις
'Ασκήσεις που μου χριστιάζονται κάθε φο-
ρά. Και λέω «για την ώρα», γιατί άργό-

τερα θα λαβαίνω όπ' όψι μου την άξια.
Εύτυχής έχομε καιρό, γιατί από τις Συλ-
λογές του 1942 θα δημοσιεύω 'Ασκήσεις
κι' όλη την Α' τριμήνια του 1942. Σημει-
ώνω πως ή 'Ασκήση 230 του 81 φύλλου
δέν είναι «Αγοπακτικώς Λεξιγράφος»,
άλλά «Αγοπακτικώς Συλλαβογράφος»
και πως στην 'Ασκήση 272 του 35 φύλ-
λου, αντί «καταβάσεις» θέλει «ανσβάσεις».
Κι' ευχαριστώ για τις διορθώσεις. Προσ-
θέτω πως και στη 203 του 28 φύλλου,
που σήμερα δημοσιεύεται ή λύση της, ή
πρώτη μισή λέξη έπρεπε να είναι Καί
κι' όχι Κα. 'Αλλά το λάθος μπορεί να
μντανέθ ή και δέν την άκυρώνω.

Ο 'Ιδομενεύς μου έστειλε από τώρα
ένα πρωτοχρονιάτικο κομμάτι του. Κι' έ-
καμω πολύ καλά, γιατί μόνο έτσι μπορεί
να προπαύξ, έν άγκριξ ή, να δημοσιουθξ
στο πρώτο φυλλάδιο του 'Ιανουαρίου.
'Ας τόν μνησθώ κι' οι άλλοι, που λο-
γαριάζουν να γράφουν χριστουγεννιάτικα
και πρωτοχρονιάτικα, κι' ός μου τα στεί-
λουν το γρηγορώτερο. 'Ο ίδιος με ρωτ-
ώξ, στην Κεφαλληνία, ο Γεράσιμος
κατάνετος Μερής. Αϊτό δέν μπορεί να το
έβρω θετικά, όποθέτω μόνο πως κάποτε,
κάπου, θα έβγινε Γερασμάς, και το χρι-
στευτικό σχηματίσθηκε από την ταπεινία
κατάληξη μας μ' ένα είδος... αναδιπλα-
σιασμού, όπως σχηματίζονται συχνά τα
καλθευτικά, Φιφή, Φώφη, Πίσις, Μέ-
μης κτλ.

Ο Διαπλασιαστικός Σάλλογος «Τέχνη»,
με την ευκαιρία της αίσθου του στο β'
έξήμενο από την 'Ιδρυση του, μου έξηγεί
το σκοπό του μ' ένα γράμμα, που το συ-
νοθεύει κι' ένα μικρό, σύντομο, κομψότα-
το έντυπο. 'Ο σκοπός του, λέει, είναι να
διαδώξ στον διαπλασιαστικό το Δογοτέ-
χνη, το θέατρο, τη Ζωγραφική, τη Μου-
σική, και γενικά την Τέχνη—ή μάλλον
την άγάπη της Τέχνης—και προς τούτο
κάνει διαλέξεις, γιορτές κτλ. Το κεν-
τρικό άριθμό 14 μέλη με πρόεδρο τόν
Δογοτέχνη, έχει έξις και τρία παραρ-
τήματα. Πολύ καλά!

'Ελάβα και το πρώτο φύλλο του «'Εμ-
πρός», μηνιαίου περιοδικού που εκδίδει
—μηνιαιογραφημένο έννοιαται—ο Σάλλο-
γος «Κατακτητά τοδ 'Αέρος». 'Εχει
πολλή και ποιική όλη, καθώς και Πνευ-
ματι 'Ασκήσεις.

Συμφωνώ, Γουλιέλμο Τέλλε, πως ή
άπλότης θα μείνω το κυριώτερο προτέ-
ρημα του γρηγοτού λόγου. Πολύ χαρακτη-
ριστική ή μέθοδος του Μπουφόν που άνα-
φέρει: Έξοξ τόν γραμματικά του να τοδ
διαβάξ τα χειρόγραφα του, και όπου ε-
κόμψιαξ, άλλωςξ τη λέξ ή εδιόρθωνε
τη φράση του. Σοφώτατο και το ρητό του
Βολταίρου: «'Οποιος δέν μπορεί να λαρ-
ψή με τη σκέψη, ζήτει να κάμη έντυ-
πωση με τη λέξη. Γιατί ν'άποφασίζομε
μια συνηθισμένη έκφραση, και να μετα-
χειρίζομαστε μια άσυνήθιστη που λέει ο-
κρίθως το ίδιο πράγμα;». Στη γλωσσώ-
μας, προπάντων τη δημοτική, που πλατ-
τείται τώρα, πολλές, πάρα πολλές έκ-
φράσεις είναι άσυνήθιστες, κι' ο συγγρα-
φείς τις μεταχειρίζεται κατ' ανάγκην,
γιατί δέν υπάρχουν αντίστοιχες συνηθισμέ-
νες.—Χάρηκα πολύ που ο κ. Ξενοπούλος
άποφάσισε να δημοσιουθξ το 1942 ένα έ-
ξοχο μυθιστόρημα του Βέρν, που θα το
διασκουήξ ο ίδιος κατ' την ώραία με-
τάφραση που φιλοτέχνησες.

Κι' ο Σίφουνας μου γράφει για το
ίδιο ζήτημα που μου έγραφε κι' ο Γου-
λιέλμος Τέλλε. Δέν έχω να προσθέσω
στην παραπάνω απάντησή μου, παρά πως

ο κ. Ξενοπούλος, στη συζήτηση που έλα-
βε μέρος, μίλησε όπως έπρεπε και για τόν
'Αγγελο Σικελιανό και τόν Καζαντζάκη.
Συγγραφείς της παρωπής τους, είπα, δέν
μπορεί να γράφουν σκοτεινά έκπιτήδες
για να κάνουν έντύπωση. 'Ότι όμως τό-
νομά τους «θξ ζήση αϊώνια», αϊτό δέν
μπορούμε να το ποθώ με βεβαιότητα.
Κανένας δέν είναι σε θέση να έβρω σήμε-
ρα ποιός από τούς συγχρόνους θα έκπιξή-
ση. Μπορεί και κανένας, ή μπορεί ένας
δύο που όυτε καν τούς φανταζόμαστε!

'Ορσίος Απιστολόγος μου έστειλε
κι' οι εζής: Δογοτέχνης (δέν μπορεί να
πάχω κανένα από συνδρομητή, δταν πλη-
ρώνη'άλλά είναι δικαίωμα μου να μνησθώ-
μαι στην κίνηση όποιος δέν μου άρξουν
κι' αϊτό θα κάμω για κείνους που γρά-
φουν στους τόλους μου, στις πόρτες μου,
στα ζέμα μου, ή τούς άποκλείσει από
την κίνηση) όυτε ψευδώνυμο, όυτε άλλη
λογογραφία, όυτε Μικρές 'Αγγελίες, όυτε
τίποτα κι' έν τούς άρξω, ός έξοκλου-
θήσουν! το άλλο σου γράμμα, για το θέα-
τρο, το πήρε ο κ. Φαίδων για να γράψη
μια 'Αθηναϊκή 'Επιστολή: 'Ελλάς (χαί-
ρω που διορθώθηκαν όλα' πολύ με ευχα-
ρίστησε το γράμμα σου κι' έλπίζω να μνη-
σθήσξς πάλι να μου έναγράψης τα έ-
λαβα δία' καθώς και τις λύσεις της έ-
δωλής σου) 'Αριστοφάνης (θα σοδ δια-
μαστουθών κι' άλλες 'Ασκήσεις είπα στον
κ. Φαίδωνα πως οι ψτεινός του «'Αθην.
'Επιστολή» σοδ άρξουν περισσότερο κι'
άπό τις περουνές και τις προπέρουνές.)
Μήθετα Τέλλη (ή πέννα σου μπορεί να
είναι «έκ γενετής πολυλογοδ» γράφει ο-
μως άραία' έγώ διαβάξω τα γράμματά
σας κι' έγώ σας άπαντώ' άλλα πολλές φο-
ρές, για ν'άπαντησω σε μία άπορία, συμ-
βουλεύομαι και τόν κ. Ξενοπούλο, και
την δ. Ταρούλη, κι' άλλους ειδικούς—
για την άπορία—συνεργάτες μου, ο κανό-
νας για τούς αντίστοιχους στίχους, που
πρέπει ναχούν τόν ίδιο άριθμό συλλαβών,
δέν τηρείται πάντα' ένας ένδεκασύλλαβος
μπορεί ν'άντιστοιχίξ μ' ένα δεκατρισύλλαβο
«και να μη χτυπήξ άσχημα σ' αϊτό»
άλλά είναι κάποτε κι' οι συνήθειες που
κάνουν έναν πραγματικό ένδεκασύλλαβο
να φαίνεται δεκατρισύλλαβος) Μάθη Γα-
τούλα (αϊτό σοδ ένέκρινα) τις «έντυπώ-
σεις» μου από τη μετάφρασή σου, θα τις
έβρω δταν θα δημοσιουθών τάποτελέσματα
του Διαγωνισμού (γράφε μου) Σίφουνας
(σε παραπέμω στην παραπάνω απάντησή
μου προς τόν Νηρέα, που έκομω πριν
άπό σένα την ίδια παρατήρηση' άποτελέ-
σματα διαγ. λύσεων δημοσιουθόνται, καθώς
βλέπεις, στο σημερινό) Αντρωτής (έτοι-
νομίζω κι' έγώ: συνεχίζοντας το έργο
μου στις δύσκολες αϊτές στιγμές, ός έ-
γινε θάρρος και χαρά' άλλα γιατί λέξ πως
δέν μπορείς να λαβαίνης μέρος στην κί-
νηση; οι προθεσμίες είναι μεγάλες, και
για τη Σ. Σ. Σ. δέν υπάρχει προθεσμία
όυτε παρμένα τούλάχιστο κανένα κομ-
μάτι σου) Καρδερίνα (το έδασκαλε που
διδάσκας και νόμο δέν έκράσεις' όρισμέ-
νος δέν είναι «ιστορική φράσις μεγάλου
άνδρος» είναι παροιμία, που δέν έβρω
όμως από ποι βήξης με άλλους λόγους
είναι... μη ιστορική φράσις κοινού άνδρος,
άγνώστου, που έμεινε παροιμιώδης όποιος
τυχόν έβρει περισσότερα γι' αϊτήν, ός
μεις το πη') 'Ονειρομένη Λευγαριά (ό-
ρατα μου διηγείσαι την ιστορία της γνω-
ριμάς μας' χαίρω που, σχεδόν τυχαία,
άπέκτησα μία τόσο θερμή φίλη, κι' έλ-
πίζω να κρατήσξς την ύπόσχασή σου, να

λαβαίνης μέρος στην κίνηση και να μου
γράφης συχνά' τώρα πιά θα έλαβες βέ-
βαια και τα φυλλάδια πάντως. έγώ σοδ
τα έστειλα, κι' έν δάν έφτασαν στα χέ-
ρια σου, με ειδοποιείξ) 'Ηεσοματάρ (και
το δικό σου πρώτο γράμμα μ' ευχαριστι-
σε πολύ' και έβλεγα και σε σένα τα ίδια
που λέω παραπάνω στην Ο. Α.) Προ-
κομμένη Τεμπέλα (μου γράφεις από το
κρεβάτι, άλλα εύχομαι να σηκώθης
τώρα έντελώς καλά' ναί, τα φυλλάδια
της Α. Μ. τα έστειλα άπ' αϊθίας' στην
ερώτησή σου άπαντώ... καταραπαικός)
Ζουμπουλένια (ευχαριστώ για την προ-
παγάνδα, που έλπίζω να είναι άποτελε-
σματική) Κεϊνολούουδα (αϊτό σοδ ένέ-
κρινα που το έγραψες και πρώτο χάρω
που είσαι τόσο ευχαριστημένη από τα
μυθιστορήματά μου) Δουδοβένης (πα-
ρμένα λοιπόν τ' άποτελέσματα, που δέν
άμφισβάλω πως θα είναι 'Ικανοποιητικά'
εύχομαι να παρακαταποιηθώ και τέλλη
που όνειροποιείξ) 'Ηεριοισιόπούλο (πο-
λύ καλά το πρόγραμμα των μελλοντικών
σπουδών σου' λέξ όμως πως, έμα κάρη
και το πτυχίο της Νομικής, τούς στρα-
φές προς την δημοσιογραφία' δέν θα σε
συμβούλευα καλύτερα να στραφής προς
θεατρική εργασία, κι' δταν θάξξς και-
ρό, να λοβταχίξξς φυσικά, έν ή εδωκό-
μησή σου στη Δογοτεχνία θα είναι μεγα-
λή, τότε—άλλά τότε μόνο—μπορείς να
τάφισξ δλα και να' επιδοθξξ σ' αϊτήν
άποκλειστικά) Ψυχή του Δάσους (τώρα
που έκαμεις την αρχή—άφοδ πέρας κι'
ή ντροπή που σοδ έβρανε ή άμέλεια—
θέλω να μου γράφης συχνά' για το ποιή-
μα σοδ δέν θυμόμαι, μπορείς όμως να
στείλξς κι' άλλο, ώ, το έβρω καλά πως
«ή 'Αθήνα είναι γεμάτη διαπλασιαστού-
λα») Νιόβη (μου άρξες έκπικρητικά, με
σχηκίμως καλύτερα, ή έντύπωσή σου από
την παράσταση της «Μήδειας» στο θέα-
τρο 'Ηρώδου' όλα τα είδες, όλα τα έ-
πρόσεξες, τα παρατήρησες, τα εζήγησες,
και τα περιγράφες άκονα, όπως τόν έν-
θουσιασμό του κοινού στο τέλος' μη λέξ
λοιπόν την πέννα σου «ρωτήξ'» στην πα-
ρίσταση αϊτή τούλάχιστο, δείχθηκε πλου-
σιώτατη' έγώ δέν πήγα σ' αϊτή την πα-
ράσταση, άλλα διαβάξοντας το γράμμα
σου, ένόμίζω πως ήμουν εκεί).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κενών ψευδώνυμο δέν έμνησται, όυτε άνα-
νεώνται, έν δέν συνοδουέται από το δικαίωμα
δρ. 100.—Τα έμνησμένα ή άνανεώμένα 'Ιδύουν
ός την 30 Νοεμβρίου 1942. 'Όσα συνοδουέται από
4, άνηκουν σε άγόρια, και όσα από κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ναύτης του
'Ωκεανού, α. (ΤΤ). 'Ηρώς της 'Ανα-
γεννήσεως, κ. (ΜΚ). Σανθή 'Ανατολί-
τισσα, κ. (ΑΠ). Σανθό Πορσίτο, α.
(ΓΠ). Μαύρος 'Αγγελο, α. (ΑΒ). Μαύρο
Σύννεφο, κ. (ΕΒ). Κόρη του Ταυτέτου,
κ. (ΑΤ). Ναυκίλλος, α. (ΔΜ). Στρα-
τόρχης τών 'Ελλήνων, α. (ΓΒ). Αύθου-
ρητος, α. (ΚΜ). 'Αλμπατρος, α. (ΠΠ).
'Ανάμνηση, κ. (ΜΠ). Μίρα, κ. (ΜΚ).
Βυζαντινή Βασιλοπούλα, κ. (ΔΚ). Με-
σοσημάν 'Αστή, α. (ΑΚ). 'Ανυπό-
ταχτος Στρατιώτης, α. (ΑΣ). 'Ενδοξος
Σουλιώτης, α. (ΕΚ). Σανθό 'Ηπειρω-
τάμι, α. (ΕΚ). Νικήτας, α. (ΟΜ). Κορ-
φιάνης, α. (ΒΓ). Λευκή Νεράδα, κ.
(ΝΔ). Σκληρή Κορδιά, κ. (ΝΔ). 'Αήτ-
τητο 'Ελληνοπούλο, α. (ΓΤ). Στρατι-
γός, α. (ΠΤ). Σανθό Γόησα, κ. (ΕΠ).
Περήφανη 'Ελληνίδα, κ. (ΠΠ). Γλυ-
κειά Μελαχροινούλα, κ. (ΝΠ). Χρυσό

Αστέρι, ά. (ΧΑ). Σέργιος, ά. (ΝΚ). Ασπρο Κυκλάμινο, κ. (ΕΜ) Ξανθή Μαρκησία, κ. (ΑΜ). Συριανό Ναυτοπούλο, ά. (ΗΜ). Νηρης του Σαφονικού, κ. (ΕΠ). Έξερσενγρια, κ. (ΜΔ). Πατρικία, κ. (ΜΙ). Έλαφίνα, κ. (ΜΣ). Άφρημένη, ά. (ΠΑ). Άνισόρροπη Μικραύλα, κ. (ΚΑ). Τρελλή Μελαχροινόλα, κ. (ΔΖ). Βουνήσιος, ά. (ΝΤ). Σουσού, κ. (ΖΚ). Φασουλίνα, κ. (ΑΔ). Νύφη του Θεομαίου, κ. (ΤΜ). Σπάρος, ά. (ΤΜ). Ίερολογίτης, ά. (ΠΜ). Φωνή του Λαού, ά. (ΣΚ). Μεγαλόφυλας, ά. (ΠΚ). Περασιτικός, ά. (ΠΜ). Αιματοβαμμένη Δόξα, κ. Άνοιξιάνικη Χαρά, κ. Πεταλούδα, κ. (ΕΖ). Άστρο του Ρίου, ά. (ΣΗ). Κόκκινος Άστρός, ά. (ΕΒ). Θαλασσοπούλι, κ. (ΣΦ). Σαρψάν, ά. (ΑΚ). Λάτρης του Άπείρου, κ. (ΕΦ). Χιονισμένο Κυκλάμινο, κ. (ΔΒ). Θρύλος του Μοριά, ά. (ΕΑ). Νέαρχος, ά. (ΕΑ). Μαριανός, ά. (ΕΒ). Τραγουδιστής Μεσονεκτίου, ά. (ΣΗ). Άδάμαστον Ηνωμα, ά. (ΗΚ). Άσβεστη Φλόγα, ά. (ΓΚ). Άκαμπτη Δόγχη, ά. (ΚΑ). Πόρρηνη Γλώσσα, ά. (ΠΑ). Σάλλογος «Χρυσή Νεότης». Ίππότης Περατής, ά. (ΔΤ). Νικητής του Άφρος, ά. Διοταγμός, κ. (ΟΘ). Φαριόλα της Μύρας, κ. (ΑΜ). Ξανθή Κοτοπουλάκι, ά. (ΜΔ). Μαυροδαλασσίνα, κ. (ΗΘ). Μονοάνδαλος, ά. (ΑΘ). Αύτοκρατορικός Άστρός, ά. (ΤΜ). Άρκαδιωτάκι, ά. (ΔΦ). Γαλανή Έλπίδα, κ. (ΕΤ). Ίππότης της Αόγης, ά. (ΙΒ). Λουλούδι του Νείλου, κ. (ΝΤ). Μικρή Άριστοκράτις, κ. (ΕΜ). Μικρά Ήρωίς, κ. (ΣΣ). Σάλλογος «Προσδευτική Έλλάς». Κρινάκι του Άγρού, κ. (ΑΝ). Γαλαξίας, ά. (ΤΚ). Κλαυδία, κ. (ΚΒ). Έσθής, κ. (ΣΑ). Γερο-Πλάτανος, ά. (ΕΒ). Μαγνήτης, ά. Διάδωλο Έγγονι, ά. (ΧΠ). Ματωμένος Ύποκόμης, ά. (ΚΜ). Πρίγκηψ της Σοκολάτας, ά. (ΘΖ). Άρχων της Σελήνης, ά. (ΚΤ). Ασπρο Καναρινάκι, κ. (ΤΜ). Θλιμμένη Κοπελλιά, κ. (ΕΑ). Μικρή Πριγκίπισσα, κ. (ΣΣ). Δόν Κιχώτης, ά. (ΑΚ). Καπετάν Βρυκόλακας, ά. (ΟΑ). Ίταμένον Σκότος, ά. (ΜΧ). Παιδί της Καταγίδας, ά. (ΒΜ). Πρόσσηνη Μάσκα, ά. (ΤΚ). Βράχος της Σερητιάς, ά. (ΧΑ). Αιώνια Έλπίς, κ. (ΑΚ). Βασιλοπούλα του Βυζαντίου, κ. (ΑΚ). Άκούρατος Δρομικός, ά. Δούξ της Σπάρτης, ά. (ΝΜ). Μιστρας, ά. (ΝΜ). Έλεύθερος Σιφομάχος, ά. (ΑΡ). Παύλος Μαλάς, ά. (Ι). Ήρωϊκός Παλμός, ά. (ΑΑ). Τυφώνας, ά. (ΓΠ). Πρίγκηψ της Εύθυμίας, ά. (ΧΡ). Κόνδωρ, ά. (ΔΒ). Θαλασσοπόνη, ά. (ΚΧ). Έλληνικόν Ίδεώδες, ά. (ΓΨ). Χρονογράφος, ά. Ματωμένος Άστρός, ά. (ΙΜ). Χρυσά Μάτια, κ. (ΑΧ). Εβρουβιάδης, ά. (ΙΜ). Αόγη, κ. (ΕΜ). Μπερσέκος, ά. (ΓΚ). Κόκκινος Κερουνός, ά. (ΣΚ). Ροδοστεφανωμένος Ίππότης, ά. (ΓΖ). Δρόση, ά. (ΑΔ). Βασιλεύς των Δασών, ά. (ΑΝ). Όλυμπος, ά. (ΑΑ). Κόπανος, ά. (ΑΣ). Πάυλινα, κ. (ΗΣ). Καϊθεμένος, ά. (ΑΓ). Άγρινιωτοπούλα, κ. (ΕΣ). Μίκας, ά. (ΜΚ). Μέναν, ά. (ΑΚ). Έκατόχειρο, ά. (ΗΣ). Παλοφαληρώτης, ά. (ΠΧ). Μικρός Άνθιπιάτρος, ά. (ΣΧ). Τζέννη, κ. (ΤΧ). Άνακατοσούρας, ά. (Π). Ίππότης της Σελήνης, ά. (ΑΙ). Ξαναγέννημα, κ. (ΦΑ). Μικρός Άριστοκράτης, ά. (ΑΑ). Μαύρος Καπετάνιος, ά. (ΗΠ). Γίγαντιος Ίππότης, ά. (ΑΜ). Κίτσιος Λεβέντης, ά. (ΧΟ). Άγθος της Χαβάης, κ. (ΜΔ). Παιγνιδιάρικο Γατάκι, κ. (ΜΔ). Έφιάλτης, κ.

(ΑΡ). Φαρμαγός, ά. (ΑΙ). Σωματοφύλαξ, ά. (ΑΜ). Ροδαλή Αύγουλα, κ. (Γ);. Μπουρτζίνος Άσροπόρος, ά. (ΧΑ). Πλοίαρχος, ά. (ΧΠ). Νεορίδα της Θάλασσας, κ. (ΕΠ). Αισιόδοξος, ά. (ΘΜ). Τροβαδούρος, ά. (ΜΜ). Χαρούμενη Μελαχροινόουλα, κ. (ΡΠ). Γιολάντα, κ. (ΓΠ). Έρεια του Πόνου, κ. (ΝΑ). Πονηρή Καλλιθεάτις, κ. (ΓΚ). Άνοιξιάνικος Ίππότης, ά. Λιάνα, κ. (ΖΔ). Μαλάμο, κ. (ΔΔ). Φοίβος, ά. (ΚΠ). Κατσιάκι, ά. (ΑΣ). Δευκαλλίαν, ά. (ΑΔ). Φαροφύλαξ, ά. (ΚΠ). Μεγαλοκέφαλος, ά. (ΝΚ). Άναποκάλυτος Ίππότης, ά. (ΣΑ).

Άνακνώσεις Ψευδωνύμων: Μαγιάτικο Λουλούδι, ά. Προσκοπάκι, ά. Νησιωτοπούλα, κ. Νίλας.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: **Τζέννη Άντ. Χαρίτου** (έλαβα την επίταξη σου έκαινη κι' έξετάσσα' εύχαριστώ πολύ για τα βιβλιοθήματα' γράψε μου αν οι νέες μου φίλες έλαβαν τα φυλλάδια). **Έλαφίνα** (Άσκήσεις προς δημοσίευση δέν είναι δεκτές τώρα περιμένα να μου τις ένασταλάξω, μαζί με άλλες, όταν θα προκηρυχθώ ά νεο γωνισμός για τις Άσκήσεις του 1943) **Γύφρον** (θα έχω άπ' έφη μου τις έξηγήσεις σου όταν θα διαβάσω, με τη σειρά του, το ποιήμα σου) **Φτωχόν Ποιητήν** (έλαβα ένα έρθεο σου, «Κωστής Παλαμής», και δυο ποιημάτ' σου, «Γιό τή Μάνα μου», «Όνειρο» τα έστειλες για τή Σελίδα αυτή; δέν σημαίνονται) **Αιωνόβιον, Άνυπόταχτον, Νευροσπαστο, Ξαροβαίον, Άρματοσπον, Διδό, Τριφυλιαν, Άρσην, Τρελλόν Σκοπευτήν, Ξελλαν, Πληγωμένον Ίππότην** (έλαβα τα κομμάτια σας για τή Σ. Σ. Σ. και θα τα διαβάσω με τη σειρά τους) **Λουλούδι των Άλπεων, Έβην, Κίτρινην Άράγγην** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 298ου Αταγώνισμου Άδωναν. Αι λύσεις του φυλλάδιου τούτου δεκταί μέχρι τής 10 Δεκεμβρίου.

348. Δεξιόχειρος
Μέρος άπό τό κορμί σου
Μέ άρχαιο όρκωτικό
Και φωνήεν άν ένώσης,
Τόνομα μεγαλονήσου,
Σ' έλους μας έδω γνωστό,
Μ' εύκολία θα σκαρώσης.

349. Συλλαβογράφος
Οι ποδιές μου δυό σύμφωνα,
Ή άλλη μικρό νησί,
Ή ελεύθερος Σιφομάχος, ά. (ΑΡ). Παύλος Μαλάς, ά. (Ι). Ήρωϊκός Παλμός, ά. (ΑΑ). Τυφώνας, ά. (ΓΠ). Πρίγκηψ της Εύθυμίας, ά. (ΧΡ). Κόνδωρ, ά. (ΔΒ). Θαλασσοπόνη, ά. (ΚΧ). Έλληνικόν Ίδεώδες, ά. (ΓΨ). Χρονογράφος, ά. Ματωμένος Άστρός, ά. (ΙΜ). Χρυσά Μάτια, κ. (ΑΧ). Εβρουβιάδης, ά. (ΙΜ). Αόγη, κ. (ΕΜ). Μπερσέκος, ά. (ΓΚ). Κόκκινος Κερουνός, ά. (ΣΚ). Ροδοστεφανωμένος Ίππότης, ά. (ΓΖ). Δρόση, ά. (ΑΔ). Βασιλεύς των Δασών, ά. (ΑΝ). Όλυμπος, ά. (ΑΑ). Κόπανος, ά. (ΑΣ). Πάυλινα, κ. (ΗΣ). Καϊθεμένος, ά. (ΑΓ). Άγρινιωτοπούλα, κ. (ΕΣ). Μίκας, ά. (ΜΚ). Μέναν, ά. (ΑΚ). Έκατόχειρο, ά. (ΗΣ). Παλοφαληρώτης, ά. (ΠΧ). Μικρός Άνθιπιάτρος, ά. (ΣΧ). Τζέννη, κ. (ΤΧ). Άνακατοσούρας, ά. (Π). Ίππότης της Σελήνης, ά. (ΑΙ). Ξαναγέννημα, κ. (ΦΑ). Μικρός Άριστοκράτης, ά. (ΑΑ). Μαύρος Καπετάνιος, ά. (ΗΠ). Γίγαντιος Ίππότης, ά. (ΑΜ). Κίτσιος Λεβέντης, ά. (ΧΟ). Άγθος της Χαβάης, κ. (ΜΔ). Παιγνιδιάρικο Γατάκι, κ. (ΜΔ). Έφιάλτης, κ.

352. Μαλανδρος
*** * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικιστασταθούν οι άστερισμοί διά γραμμάτων ώστε ν'αναγινώσκονται έξ άρχής κατά σειράν: σύγχρονος γλωσσών, κάτοικος χώρος Πελοποννήσου, δίκαιος της Γραφής, όρα του έτους αλσθητήριου, έθνικός εταργέτης, άρχαία ποιήτρια, άστερισμός, έπισημα, στρατιωτικόν σάμα, θεά, είδος έρικπιού βρωτός άρχιεραύς, προφήτης, τρακεϊκόν, πρότυπον της Γραφής εν τών προπατόρων, άγριον ζώον, νομοθέτης, βασιλεύς της Βαβυλώνας.

353. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 = Πρόσωπον τραγωδίας.
2 3 4 5 = Δείτα καθαριμού.
3 1 3 2 5 = Μυθολογικόν.
4 2 5 1 5 = Έν δόχημ.
5 2 1 5 = Άρχαία πόλις.

354-358. Μαγικόν Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γράμματος εις έκάστην των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις.

359-360. Πτερωτόν Γράμμα μετά Διπλήν Άκροστιχίδα
Αι κάτωθι ζητούμεναι λέξεις έχουν άπό έν γράμμα κοινόν—τό πτερωτόν—τό όποιον άπαντά πρώτον εις τήν πρώτην, δεύτερον εις τήν δεύτεράν κ.ο.κ. Τών δε τεσσάρων λέξεων, τα μέν άρχικά θάποτελούν μέρος του λόγου, τα δε δεύτερα γράμματα άνδρεϊον άνθρωπον.

Ποταμός της Βερόπης—Άρχαίος ελλην ιστοριογράφος—Νεοέλλην εύθυμογράφος και θεατρικός συγγραφέας—Όθράνιον σάμα.

361. Φωνηεντόλιπον
*—γλνς—γλς—γλ—γλ—λς
(Περιφώνιος παρρησιαϊκός στιχός) **Ίβανός**

362. Γρίφος
δς
συ Σίφουνας

ΛΥΣΕΙΣ
Πνευματικόν **Δουήσιων φύλλου 28.**
199. Τάινρον (Ταίν, ύρον).—204. Άργος—άργός—άγρός.—201. Αετίς—Έλιπίς.
202. Κ 208. ΣΝ—ΧΣ—ΤΧ
ΠΑΝ ΔΒΝ=Σάν ε-
ΠΟΑΟΣ χης τόχη διά-
ΚΑΛΑΜΑΙ βανς—ΑΙ—
ΝΟΜΟΣ ΗΟ—ΕΑΕΙ=
ΣΑΣ Καίριζικό περ-
I πάτει (ΚαιΣΤας
ΒερεΝίκη, ΚολΧίς, ΠερΣία, ΠρωΤος, ΆντιΧεΐο, ΣουΔαν, ΣπιταΒεργη, ΣπάνΙς).—204. ΙΟΡΑΑΝΗΣ (όνάφιον, ράδιον, δημόσιον, άθρανής, Νη-
ονής, Ήραϊον, Σαρδόνια).—205. ΑΑ-
ΓΕΡΙΟΝ—ΡΟΥΜΑΝΙΑ (ΑΡΙόν, ΛΟΥ-
δοβίκος, ΓΥψ, ΈΜπειρος, ΡΑδμαν-
θης, ΙΝδία, Οίως, ΝΑουσιά).—206. Θνήσκει ύπέρ πάτρης.—207. Έπίστευ-
σα δ' ε' ελάλησα (έπί, στες α' α, δύο
έλα, λ' εις α).

[ΜΒ-1355]
ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ
Σκεπτήκαμε κι' όργκνώ-
σαμε τίς:
«Όδες ελεύθερων άποριών
και άνακοινώσεων».

Η πρώτη έγινε στο σπίτι της Κίρης, στις 8 Νοεμβρίου. ΘΕΜΑΤΑ: α) Κίρη: Γιατί λέμε και παραδεχόμαστε πως «Άδρες έπιφανών, πάσα γή τάφος;» (Άπορία Έρμη).— β) Ήπειρωτάκι: «Καίεται ο άνδρακτος από τόν αΐθηρο ή όχι;». Με είκόνες και ζωγραφιστά κρινία. (Άπορία Πρόα).— γ) Έρρίκος: «Πώς, και γιατί γίνονται, οι έκλείψεις του ήλιου;». Με μέγιστα σχετικά σχέδια. (Άπορία Λουλουδινας).

Έγιναν έρωτήσεις, και προτάθηκαν άνακοινώσεις για τήν άρχομένη δεύτερη «Όδα». Εύχαριστούμε τόν **Περικόπιο** και τούς συνομηλικούς φίλους μας, που τόσο εύγενικά δέχτηκαν τίς προσκλήσεις μας.

[ΜΒ-1356]
Ιδρούκα «Οίκο Μεταπολιέ-
σεων» για να σάς αγοράζουμε και να σάς πουλάμε. Περιμένετε άνακοινώσεις μας. Ή άπόκρισμα του Διαπλασκόσμου. **Αγοιένης, Τραγουδιότης, Δευνός Πρίγκηψ, Άλμπα-
τρος.**

[ΜΒ-1357]
Αγαπητό Ίδεώδες: Η (ΜΒ-1122) δέν δέλχνη τή δια-
νοητικήν άνάπτυξην ποδ χρειά-
ζεται ένας Γενικός—Έτσι και
κατ' όνομα—πρόεδρος! Αδτό
τουλάχιστον τ'... κατάλαβες;
Φιλικάτα
ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΔΙΔΑΓΜΑ
(Δακτυλομηνίος)
[ΜΒ-1358]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
Οι «Συμμετέχοντες» Συ-
ζητήσεις» μας ξανάρχισαν με
το χιμάδινα.
13η και 14η: Έγιναν στο
φροντιστήριο του κ. Κρίστη
(δάκρυ Ψυχής). Παραβρέθησαν
και οι συνεργάτριες **Αιάντα**
και **Μυρίνη**.

Θέμα: «Η έπίδραση του
θρμου στον έφηβο». **Εισηγή-
τρια: Μύρον της Άνδρου.**

[ΜΒ-1359]
**ΝΙΚΗ ΕΛΛΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟ-
ΝΙΚΗΣ**
Τμήμα Ψυχαγωγίας Στήν
«Εΐθσημη Βραδυά» τής 25/9
42. Ταρίκτα φεγγαρόλαστη—
άκκαρτιέον—σαυρικά ναύμερα
—παρωδίες—τραγούδια—προ-
σελεύσεις διαπλασκόπουλων ά-
θρόες—κρασί άφθνο—χαρός
άτελειωτός! Βασιλίσα τής
βραδυάς η **Έρμίνη** με 10.000
ψήφους!

Τμήματα **Φιλολογικό**—
Καλλιτεχνικό Αφιερώσαμε τήν
Τη **Φιλολογική** και **Καλλιτεχ-
νική Βραδυά** στο **Ζαχαρία**
Παπαντωνίου. Στήν καλαί-
αθηνα διακοσμημένη τράκτα
άκοσθησαν: Εισηγήση άπ' τόν
Διωνόβιο—άποσπάσματα άπ'
τόν ποιητή και τόν παζογράφο,
έκτίλεση άπ' τόν **Άνδονάκι**
και τήν **Νύφη** του **Θεομαί-
ου** τραγουδιών του τοισμ-
των άπ' τόν Λαμπαλέτ. Εύχα-
χαριστούμε τά διαπλασκόπουλα
που μάς τίμησαν.

[ΜΒ-1360]
Προκηρύσσον διαγωνισμό
«ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ», άνευ
συμμετοχής. Προθεσμία 30 δε-
κεμβρίου. Βραβεία τρία πρωτό-
κων. Διεύθυνση: Κίμων Κα-
μάρη, Νέαν Ίωνία, Άθήνα.
**Φαίδρα, Άρμόματος Φοβι-
τοιάρης (Γυμνασιπαίδων)**

[ΜΒ-1361]
Εύχαριστώ τούς **Άνθισμένο**
**Έλατο, Πράσινη Γατού-
λα, Ξεπεσμένο Δρόδο, Ξανθό**
Μελαχροινό και **Σύλλα** για
τίς εύχές τους.
Έξωτικό Γιασμί
Συλ. **Λουλιές με Φούντες**

[ΜΒ 1362]
Σ τούς αγαπητούς μου **Δού-
νια Ομπλικαντό, Νίλας,**
στη γιορτή τους εύχες.
Σίφουνας

[ΜΒ-1363]
Σ τούς έρωτήκοντας **Ήπει-
ρωτάκι, Δευκή Καμέλια,**
Ναυτοσπαστο, Καπετάν
Άγρα, Καπετάν Άνρίτα,
**Όνειροπόλο, Καπετάνοπου-
λο, Σωκράτη,** τίς ποδ εύχές,
μου εύχες. **Άνυπόταχτο, Χρυσό-
σπταρε,** περατικά. **Μίρα,**
Χιονάτη, Σκόρπια Φύλλα, συγ-
χαρητήρια. **Μικρή Ναπολέον-
τα,** συγχαρητήρια δι' άνάληψιν
γραμματίας.
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ
ΧΑΡΑΓΓΗΣ

[ΜΒ-1364]
Λευκή Καμέλια, τίς θερμό-
ταρες εύχές μου.
Βιολέττα Ροζελάντια, Αϊόν
Άριστένι, Νηρέος, Νίλας,
Πρόμαχος της Έλεσθερίας

[ΜΒ-1365]
ΝΙΚΗ ΕΛΛΑΣ
Αθηνών
Ένωμένοι, αδερφωμένοι πα-
δοι αγαπήσαμε τή «Νίκη-Έλ-
λάδα», και δουλέψαμε κάποτε
για τό καλό της, κλεισαμε τήν
θλιβερή παρένθεση τής αδρά-
νειας ποδς άνοιχτεί, και χα-
ράξαμε δρόμους καινούργιους,
πλατιούς. Όργανώσαμε έξη
τμήματα, όπου θα καταμεριστούν
οι προσπάθειες κι' οι επιδιώξεις
μας. Εσκαθαρίσαμε τόν σάλλογο
άπό τ' άμφίβολα κι' άχρηστα
μέλη του, και τόν πλουτίσαμε
με καινούργια στελέχη δυναμι-
κά. Κλεισαμε συμφωνίες φίλας
και συνεργασίας με διαλεχτούς
συλλόγους και θώσους τό χέρι
σ' άλλους, παλιούς άντιπαλούς.
Προχωρούμε τώρα στη μεγάλη
δδ' τών ελπίδων και τών επι-
διώξεών μας, και κατά πρόσω-

[ΜΒ-1370]
Αγαπητό μου **Ήπειρωτάκι**
χρόνια πολλά.
Κίρη
«Μικρού Περιποπίου
[ΜΒ-1371]
Κατερχόμενοι με Άσροδυνα-
κή ταχύτητα και εύθυμία
χαίρετούμε έλους Σας.
ΕΥΘΥΜΟΣ ΓΙΓΑΣ
ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΟΣ
Γυμνασιπαίδων

[ΜΒ-1373]
Τήν εύχίζω, πάτερ μου, τών
Χρυσών με τό ένλόγη μέ-
ταλλον, μαρτυρεί και άθικτο-
λόγητος, και άσκαπος γόρφο
άπό τό όνομα τους θέρους.
ΖΕΥΣΕΚΗΣ

[ΜΒ-1373]
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ
**ΠΥΡΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ - ΓΥ-
ΦΤΟΥ** θέμα **Ελεύθερο**. Προθε-
σμία μέχρι 31 Ιανουαρίου 1943.
Α' Βραβείο: 80 ποιήματα
διαλεγμένα του **ΚΑΒΑΦΑ**, καλλι-
τεχνικά χειρογραμμένα σε
160 διακοσμημένες σελίδες, με
μινιατούρες τών ζωγράφων
Δουμνίτη και Βαρτάλου.
Β' Βραβείο: Μεταφράσεις
Γερμανικών κλασικών (2 τό-
μοι) τό «Φίλος» ποδ καιί, τού
Βάρναλη.
Γ' Βραβείο: Όράστεια (με-
τάφρασις Γρυκάρη). Δωδεκάλο-
γος Γόφτου.
Κριτική έπιτροπή θάκαρτι-
σθ' άπό έκλεκτούς λογίους ποι-
ητάς καλλιτέχνας.
Διεύθυνση: Γεώργιον Παυλό-
πουλον, Μερτίλλου 1, Πύργον
Ήλείας.
ΓΥΦΟΣ, ΠΥΡΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟ
[ΜΒ-1374]

Α ΔΥΣΙΑΣ
«Έτσι λοιπόν; κι' εσύ έν-
θουσιασμένη με τήν **ΨΥΧΗ** τού
ΔΑΣΟΥΣ; δέν είσαι ή μόνη
στη διάπλαση.
(Περισσότερες πληροφορίες
δέν δίνονται σ' όποιον-όποιον
και ζητάς πολλά).
ΑΙΣΙΟΔΟΣΗ ΤΩΝ
ΚΑΛΙΓΕΤΕΚΝΩΝ
[ΜΒ-1375]

Μαίνοντας για πρώτη φορά
στην Άρμονική συντροφιά
του Διαπλασκόσμου, χαιρετούμε
έλους τίς συλλογικές οργανώσεις
της πρεσβευσης και τών επαρ-
χιών, ιδιαιτέρως, τή **Γυμνασι-
οπαίδα, Πυργιώτικη, Παρ-
νασσά,** και τή **Πυργιωτόπου-
λα!** Άλληλογραφούμε. Διεύ-
θυνση: Άλέξανδρον Κόζογλην,
Πύργον Ήλείας.
ΦΙΛΟΠΡΟΟΔΑ ΝΕΙΑΤΑ
[ΜΒ-1376]

Μαίνοντας για πρώτη φορά
στην Άρμονική συντροφιά
του Διαπλασκόσμου, χαιρετούμε
έλους τίς συλλογικές οργανώσεις
της πρεσβευσης και τών επαρ-
χιών, ιδιαιτέρως, τή **Γυμνασι-
οπαίδα, Πυργιώτικη, Παρ-
νασσά,** και τή **Πυργιωτόπου-
λα!** Άλληλογραφούμε. Διεύ-
θυνση: Άλέξανδρον Κόζογλην,
Πύργον Ήλείας.
ΦΙΛΟΠΡΟΟΔΑ ΝΕΙΑΤΑ
[ΜΒ-1376]

Δέν μου λές **Μιχαήλ Άγγε-
λας,** με θυμάσαι; Άν δέ με
θυμάσαι θυμήσου τό έπιστάδιό
μας στην **ΣΤ'** τάξη τού Δημοτι-
κού και θα με θυμηθείς. Γράψε
μου γρήγορα, διέθυνσή μου:
(ΜΒ-1163).
ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ
«Νίκης-Έλλάδος».

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι δροι: Δέν δημοσιεύεται... Αγγελία μεγαλύτερα των 15 στίχων...

[MB-1329]

Μπράβο στον Αγαπητό «Αστέρρα» για τόν έξοχο «Κρυμμένο Θησαυρό».

Η 2η Ομάδα: Λευκή Καρέλια, Γαλανομάτα, Αγνό Χαράγελο, Ψαροπούλα, Χρυσή Ανατολή, Κόκκινη Καρέλια, Λευκό Καράλι, Πράσινη Γατούλα, Ξανθός Μπαρμπέκος, Σύλλας.

[MB-1330]

Στό πτερόεσμα της «Νίκης» «Ελλάδος» ένα δλόλαμο προ όστέρι αρχίζει να διαγράφει την τροχιά του. Είναι ο

ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ

[MB-1331]

Μυθιοστραφανωμένος μπαλάνο κι' εγώ στο μυρωμένο παλατάκι σας, αγαπητά μου Διαπλαστούλα. Χαιρετίσω όλους...

Στέφανος Μυρτιάς

[MB-1332]

Προσοχή, Παρατίναται ή προθεσμία του διαγωνισμού μου (MB-461) μέχρι 20 Σεπτεμβρ. Για χαρά, «Αντικέ Οδρανέ».

Πραξιτέλη, τι γίνεσαι; Γιατί δεν απαντάς στα γράμματά μου; (MB-461).

«Ανοξιάτικη, Αναδυομένη, Αρροστοαίδα, Νεοντού, Ακάνιε, ανταλλάσουμε τετραδιάκια; οσαίτε πρώτοι. Διεύθ. (MB-461).

ΧΡΥΣΑΓΓΗ ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ

[MB-1333]

Λευκή Καρέλια, Λευκή Πρίγκησα, πολλές καλές ευχές.

«ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[MB-1334]

Επειδή δεν συμφωνούσαμε μετό «Εθνικών Ιδεώδς, απευχόμαστε να άποσυρθόμε από την «Νίκη»-Ελλάδα».

ΑΟΡΑΤΟΣ, ΕΡΟΓΚΑ ΖΑΧΑΡΗ, ΔΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ, ΝΙΝΟΣ ΣΚΙΒΕΡ, ΤΑΣΙΔΙΩΤΗΣ, ΧΙΟΝΑΤΟΣ

[MB-1335]

ΤΡΕΒΑΔΕ ΣΚΟΠΕΥΤΗ, χίλιες και μιά ευχές για GENEΘΑΙΑ ΕΓΓΙΧΙΣΜΕΝΑ.

«Ανυπόταχτο

[MB-1336]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΔΟΥΛΕΣ ΜΕ ΦΟΥΝΤΕΣ».

Βαδίζοντας με την 5 Σεπτεμβρίου στο 2ον τρίμηνο του Α' έτους μας, παρουσιάζομεθα με την παρακάτω σύνθεση:

Πρόεδρος: ΣΥΛΛΑΣ, Αντιπρόεδρος: ΞΑΝΘΟΣ

Γραμματέας: ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, Ταμίας: ΑΓΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ.

Σύμβουλοι: Ξεπεσμένοι Δόρδος, Χρυσόμυγα, «Επί του περιοδικού: «Ανθίσμένο» «Ελατο», «Επί της ψυχαγωγίας: Πράσινη Μάσκα, Κόκκινη Καρέλια.

Μέλη: Εύθυμη Καλλιθεάτις, Πράσινη Γατούλα, Πρίγκηψ της Μουσικάρας, Εκνός Μαλαχρονός, Πεταλούδα, «Βεωτικό Γιασεμί, Μανιώδης, «Υρειβάτης, Γαλάζια «Αράχνη», «Άγνωστος Πλανήτης, Κόκκινο Γιασεμί. Τηλέφωνα Συλλόγου: 968. 221 και 968.478.

[MB-1337]

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ. Πολλά κι' ευτυχισμένα χρόνια. («Εν συνεχεία...» μαγάλος και τρανός).

ΑΙΣΙΟΔΟΞΗ

των ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΩΝ

[MB-1338]

Προσκύπια, δέξου από δυο παλιούς σου φίλους τα πλέον θερμά συλλυπητήρια.

Τρελλός Σκοπευτής «Ανυπόταχτο Ναυτάκι

[MB-1339]

Τρελλό «Θανικό, μύρια ευχαριστώ για τα συγχαρητήρια. «Βέβηρος, για τη γιορτή σου, χρόνια πολλά, κι' ελόθερμες ευχές για την εκπλήρωση των όνειρών σου.

Πειραιωτόπουλο

[MB-1340]

Μέ κισθήματα φιλική, ατοπαρουσιάζομαι στο διαπλαστούκο ως ΠΑΓΑΙΝΑ. Στέλνω θερμό χαιρετισμό σε όλα Διαπλαστούλα γνωρίζω και με γνωρίζουν, καθώς και σέκείνα που δέν γνωρίζω.

[MB-1341]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΩΝ. Το πρώτο μας ΜΟΥΣΙΚΟ ΠΡΩΓΝΟ έγινε στις 8 του Νοέμβρη. Θέμα: Schubert. Μέλος το Παλμό Βιολί κι' έπειτα αλχητηκαν: Ζάλες και Impromptus No 4 (Πεζοί ρυθμοί). Μουσικές στιγμές και ήμιτελής (Παληό Βιολί). Δέσποφα (Ρόδη Αγγινή-Φλογέρα) και τραγουδούθηκαν: Τριανταφυλλάκι και Ψαροπούλα (Αισιόδοξη).

Ευχαριστούμε θερμά τον κ. Ίωαννόπουλο, τους τόσους καλεσμένους μας κι' όλα διαπλαστούλα παραβρέθησαν.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΩΝ

[MB-1342]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ» «Αθήνα 5 Δογούστου» Στόν διαγωνισμό μας έλαλο-

γικού Καλαμπουριού έδραβεσθη ΝΤΙΝΟΣ ΖΗΡΙΩΤΗΣ λοιπούς ευχαριστούμεν. «Υποστηρίξατε τους διαγωνισμούς μας (MB-976) και (MB-1241). Είς τους διαγωνισμούς μας δέν δίδεται οδδερμία παράτασις.

Τμήμα Ψυχαγωγίας

Δευτέρα έκδρομή στη Ψαροκλήσι, με πάρτυ την επομένη εδδερμάδα στο Νίνου.

Σημ. «Εστω είς γνώσιν των ενδιαφερομένων ότι όλες οι εκδρομές του Συλλόγου είναι πεζοπορικές.

[MB-1343]

Στους «Πειραιωτάκι, «Ονειροπόλο, τίς πιο θερμές μου ευχές.

Τόσο πολύ άρεσε στον «Αλματρο το ζεμπέκικο, πουρθε στην «ΤΕΧΝΗ» νά το χορέψουμε μαζί!

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ της «Τέχνης»

[MB-1344]

Ηπειρωτάκι, για τη γιορτή σου, στέλνω χίλιες ευχές κι' ένα θεωρετό... για την «Αγροπούλα».

ΠΡΟΣΟΧΗ, εδδάθησαν: Ιον είς γραφεία «Τέχνης» τρεις πρόδεδροι χορευόντες... ζεμπέκικο.

2ον. Κύριος ζήτην από Λογοτέχνη σχέδια μουσικάκιού του. Θρωλείται ότι ο Λογοτέχνης θά... το κόψει άπ' τη χαρά του.

ΔΙΑΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, χρειάζομαι λίγο... κίπερι για πύρινη γλάσσα, λίγο έλάτι για τ' άστειτα του Πρόμαχου και λίγο έλάτι και κίπερι για «Αλατοπίπερο». «Έχει κανείς; ΑΔΑΜΠΑΤΡΟΣ

[MB-1345]

Πολύ θέθελα νάνταλλάξω τετραδιάκια με τίς: Ροζελάντια, Ρήγισα «Ανερούσα, Ίσιδα, Νεφερίτι, Μύρτα-φλόρη, «Ατίε Τράμι, Πιστιν-Πατριδά, Μόνι Λίζα, Λίσα Χέρη, Ροδοπέταλα, «Εντελβάτις, Μυρτώ Χέρη, Μαγεμένο Δοξάρι. Νυχτολούλουδο.

«Αν δέχονται, άς μου γράψουν τη διεύθυνσή τους να στείλω πρώτος, ή-άν θέλουν-άς στείλουν στη διεύθυνσή μου (MB-1013).

Με την παράκληση να μην άρνηθοδν...

Ντίνος Ζηριώτης

[MB-1346]

Διαπλαστούλας Μεγάλης Τάξας, ανταλλάσουμεν Μ. Μ.; Διον: Πηγή «Αναγνωστοπούλου, Παράλια Καλαμών, διά Καλαμιώτικο και «Τρόμητη Κολυμβήτρια.

[MB-1347]

Βοσκασού, Λευκοκαμέλια, παλιό καλό μου φίλο, χιλόχρονο, τρισυτυχισμένο.

ΜΕΦΙΣΤΟΣ

[MB-1348]

Τι διαβάζουν τα «Πειραιωτή» Διαπλαστούλα: ες.

Ροδοβαίλισσα-Δούμισσες:

Κυρά-Μάρθα. Ζηριώτης-Προμηθέας Δεσμώτης-Σκυριανόπουλο: «Αθηναϊκά» «Επιστολαί.

Νηρέας, Λογοτέχνης. Πρόμαχος: Πνευματικά «Ασκήσεις:

Κωστής Μάγιας, Μυράλης, Νίλς, Λευκοκαμέλια. Σ.Σ.Σ.

Φαίδρα «Απ' τα Φαίδρα. Βοναπάτης, Σίφονας:

Μικράι «Αγγελία.

ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΨΗΑΘΡΕΙΤΗ (Πρόεδρος Γυμνασιολαίδων)

[MB-1349]

Μπαίνοντας στον Διαπλαστούκο, τα νέα μέλη του συλλόγου «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ του ΒΟΥΡΑ χαιρετούν όλους-ες. Τα νέα μέλη

[MB-1350]

Φλαμουριά, θερμά συλλυπητήρια. Φιλλούρα

[MB-1351]

Εισπερχόμενος στον Διαπλαστούκο άγώνα χαιρετίσω όλους-άδες και ανταλλάσω Μ. Μ. είς την διεύθυνση: Χρ. Π. Λαζαράν, Δερβένιον Κορινθίας, διά Μπ. «Αεροπόρον. ΜΗΡΟΥΤΖΙΝΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

[MB-1352]

Εισπερχόμενος στον Διαπλαστούκο άγώνα, χαιρετώ όλους-άδες και ανταλλάσω Μ. Μουσικά είς την διεύθυνση: Χρ. Κ. Παπασταυρούπουλο, διά Πιλόαρχον, Δερβένιον Κορινθίας. ΠΑΓΙΑΡΧΟΣ

[MB-1353]

Ευχαριστούμε όλους από τους προσκλήνόμενους μας παρεβήθησαν στον φιλικό (έν στενή Διαπλαστούκή κύκλω) χορό που έγινε στο σπίτι του «Ανυπόταχτου την Κυριακή 4 Οκτωβρίου 1942.

«Από τα καθαρά κέρδη διαθέσαμεν 15.000 δραχ. διά την προμήθ του ίδεστού της Διαπλαστούς κ. Ν. Παπαδοπούλου, και 15.000 δραχ. διά βραδεία τα όποια θά άπονμηθοδν κατά τόν Κρυμμένο Θησαυρό που θά διοργανωθ ή από έμδς στον Βασιλικό κήπο μία από αυτές τίς Κυριακές.

Μία παρά από εύθημα παιδιά «Ανυπόταχτο Αουλούδι, «Ηλιόλουστη, «Αντίλαος του Δόγγου, Τρελλός Σκοπευτής, Πανελλήνιος Πάθος, Νίνος, Γαβριάς

[MB-1354]

ΘΙΑΣΟΣ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

«ΤΡΙΠΤΥΧΟΝ»

ΘΙΑΣΟΣ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

«ΤΡΙΠΤΥΧΟΝ»

ΘΙΑΣΟΣ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

«ΤΡΙΠΤΥΧΟΝ»

ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ